

Na str. 2, 3, 4 i 5 zamieszczamy

Tezy do dyskusji
przed II Zjazdem PZPR
przyjęte przez IX Plenum
Komitetu Centralnego PZPR

„O zadaniach rozwoju rolnictwa
w latach 1954-1955
i o zapewnieniu niezbędnych
środków dla wzrostu
produkcji rolniczej“

Resort budownictwa przemysłowego
realizuje uchwałę rządu
o polepszeniu warunków BHP

WARSZAWA PAP. Sierp-
niowa uchwała Prezydium
Rządu w sprawie zapewne-
nia postępu w dziedzinie bez-
pieczeństwa i higieny pracy
— jeszcze jeden przejaw
troski władzy ludowej o
człowieka pracy — jest już
realizowana przez niektóre
resorty gospodarcze.

W związku z uchwałą od-
były się specjalne resorto-
we narady z udziałem przed-
stawicieli Ministerstwa Pra-
cy i Opieki Społecznej, zwią-
zów zawodowych oraz Cen-
tralnego Instytutu Ochrony
Pracy. Na naradach tych
zanalizowano dotychczasową
działalność służby BHP
oraz wytyczono zadania dla
poszczególnych komórek or-
ganizacyjnych w celu reali-
zacji uchwały. W szczegó-
łności omówiono zagadnienie
właściwej obsady komórek
BHP i ściśle związanej z
tym problem przeszkolenia
ich fachowego personelu.

W związku z tym, iż do-
konana analiza wykazała
niedostateczne jeszcze przy-
gotowanie fachowe resorto-
wej służby BHP, minister-
stwo ustaliło program szkole-
nia inżynierów, techników
i majstrów, pracujących w
komórkach bezpieczeństwa i
higieny pracy. Już w listo-
padzie br. zostaną zorganizowane dwa kursy na szcze-
bli ministerstwa dla inży-
nierów, którzy z kolei będą
wykładowcami na kursach
szkoleniowych z dziedziny
BHP dla techników i maj-
strów.

Ministerstwo Budowni-

ctwa Przemysłowego zapro-
jektowało już pełny plan
obsady służby BHP, zarówno
na szczeblu centralnym jak
i w zakładach pracy. M. in.
na szczeblu ministerstwa
przewiduje się utworzenie
specjalnej 9-osobowej kom-
mórki bezpieczeństwa i higieny
pracy, w skład której wejdą
inżynierowie, lekarz
przemysłowy i ekonomista.
Na czele jej stanie główny
inspektor do spraw BHP.

Na terenie wielkich bu-
dowl, m. in. w Nowej Hucie
obsadzono już stanowiska
głównych inżynierów do
spraw BHP, przydzielając
im do pomocy fachowy per-
sonel.

108 nowiatów
zwoinionych
od miarek i odsypów

WARSZAWA PAP. Pięć
dalszych powiatów wykona-
ło w 90 proc. tegoroczny
plan obowiązkowych dostaw
zboża dla państwa. Są to
powiaty: Nowy Dwór i O-
strów Mazowiecki w woj.
warszawskim, Tęszew w woj.
gdańskim oraz Szprotawa i
Strzelce Krajeńskie w woj.
zielonogórskim.

Tak więc liczba powiatów,
w których roczne plany sku-
pu zboża z tegorocznego zbioru
wykonano co najmniej
w 90 proc., wynosi obecnie
108. We wszystkich tych po-
wiatach ci chłopci, którzy cał-
kowicie wywiązały się z obowią-
zku dostawy zboża dla państwa,
zwolnieni zostali z obowiązku miarek
i odsypów oraz korzystają z
prawa sprzedaży na wolnym
rynku swoich nadwyżek
ziarna i przetworów zbożo-
wych.

WIEŚ GDAŃSKA
w walce o realizację
dostaw dla państwa

Towarzysze z gminy Kałdowo!
30,7 proc. — to nie końcówki

Gmina Kałdowo w pow.
malborskim roczny plan sku-
pu ziemniaków wykonała w
69,3 proc. Znaczący to, że wie-
lu jeszcze chłopów zalega z
poważną ilością ziemniaków,
które z zadaniem aktywu
gminnego jest dotrzeć do
opieczniających, a wobec szcze-
gólnie opornych stosować
kary.

Tymczasem wśród aktywu
gminnego zamiast mobilizacji,
daje się zauważyć de-
mobilizację. Niedobór pla-
nu gminnego — określa się
jako... końcówki. (Ładne koń-
cówki). W gromadzie Sto-
gi wynoszą one 50 proc. pla-
nu podstaw ziemniaków, a za
mieszkańcy w niej Władysław
Marchaj i Władysław
Pitek nie oddawali jeszcze
ani kilograma ziemniaków.

Towarzysze z gminy Kał-
dowo! Brakujecie wam do
planu 30,7 proc. — to nie
kończówka. Trzeba rzetelnie
wiązać się do roboty, aby jak
najszybciej wykonać w ca-
łości dostawy.

Sołtys i radni jako pierwsi

Na co jednak czekają:
sołtys Józef Zuchowski z
gromady Wiślinki i radny
GRN Konstanty Grzeszak?
— pytają pracujący chłopcy
gminy Nebrowo Wielkie. I
słusznie się oburzają. Po-
wierzono im zaszczytne i
odpowiedzialne stanowiska
społeczne i państwowe, a
oni swoją postawą podry-
wają autorytet władzy lu-
dowej, demobilizują innych.
Czas z tym skończyć.

Najbardziej oporny w spla-
cie podatku jest w gminie
Subkowy Paweł Biernat,
który zalega z sumą ponad
12 tys. złotych. Nie wywią-
zał się on również z obo-
wiązku odstawy ziarna.

Walcząc o wykonanie od-
stawy zboża Prezydium
GRN w Subkowie nie mo-
że zapominać ani na chwilę
o mobilizacji chłopów do
spłaty podatku, odstawy zie-
miaków, żywności, mleka itp.

GŁOS WYBRZEŻA

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Nr 264 (2188)

GDAŃSK, CZWARTEK 5 LISTOPADA 1953 R.

CENA 20 GR

Pogłębia się braterska współpraca między Polską i Krajem Rad

Mieszana komisja naukowo-techniczna podjęła wzajemne zobowiązania

WARSZAWA PAP. W TYCH DNIACH ODBYŁA SIĘ
W WARSZAWIE KOLEJNA SESJA POLSKO-RADZIECKIEJ
KOMISJI WSPÓŁPRACY NAUKOWO-TECHNICZNEJ MIĘ-
DZY ZSRR A POLSKĄ RZECZPOSPOLITĄ LUDOWĄ.
KOMISJA ROZPATRYŁA AKTUALNE ZAGADNIENIA
WSPÓŁPRACY NAUKOWO-TECHNICZNEJ MIĘDZY OBU
KRAJAMI I PODJĘŁA WZAJEMNE ZOBOWIĄZANIA.

Zgodnie z protokołem podpisanym przez obie strony
Związek Radziecki udzieli Polskiej Rzeczypospolitej Lu-
dowej pomocy technicznej przekazując:
projekty zakładów chemicznych i projekt fabryki
materiałów budowlanych;

rysunki robocze najnowszych typów urzą-
dzeń hutniczych i energetycznych, obrabiarek do skra-
wania metali, urządzeń transportowych i budowlanych,
aparatury i przyrządów dla przemysłu towarów maso-
wego spożywczych;

dokumentację techniczną technologii produkcji bar-
wników, preparatów farmaceutycznych, wyrobów ceramicz-
nych i innych, receptury dla produkcji witamin i wy-
robów cukrowniczych.

Związek Radziecki prześle dla rolnictwa polskiego
próbki nasion zbóż, roślin oleistych, strączkowych, war-
zyw i innych roślin uprawnych; ponadto specjaliści
radzieccy udzielą konsultacji w dziedzinie podniesienia
zdrowotności pogłowia zwierząt gospodarskich.

Protokół przewiduje również przeprowadzenie przez
Związek Radziecki — zgodnie z prośbą strony polskiej
— ekspertyzy różnych projektów opracowanych przez
polskie biura projektowe.

Prócz tego Związek Radziecki przyjmie grupę spe-
cjalistów polskich na praktykę produkcyjną w zakła-
dach przemysłowych i w biurach konstrukcyjnych, w in-
stytutach naukowo-badawczych i w innych instytuc-
jach ZSRR, jak również wydeleguje do Polskiej Rze-
czypospolitej Ludowej specjalistów radzieckich dla udzie-
lenia na miejscu pomocy technicznej.

Przy pomocy oszczerczej kampanii w ONZ imperialiści usiłują utrudnić rozwiązanie problemu Korei

NOWY JORK PAP. 2 listo-
pada zebrała się Komisja O-
gólna Zgromadzenia Ogólne-
go ONZ, aby rozpatrzyć pro-
wokacyjny wniosek delegacji
USA o umieszczenie na
porządku obrad VIII sesji
punktu dotyczącego rzeko-
mych „okrucieństw wojsk
północno — koreańskich i
chińskich wojsk komunisty-
cznych w stosunku do jeń-
ców wojennych sił zbroj-
nych ONZ“.

Zagajając posiedzenie
przewodnicząca Zgromadze-
nia Pandit zaoferowała do
delegatów, by przemawiali
w sposób powściągliwy.
Przedstawiciel USA Lodge
zignorował ten apel. Po-
zwolił on sobie na brutalne
oszczerce wyliczki prze-
ciwko Chińskiej Republice
Ludowej i Koreańskiej Repu-
blice Ludowo — Demokraty-
cznej.

Delegat ZSRR A. Wyszyński,
odpowiadając Lodge'owi,
podkreślił, że delegacja
USA zgłosiła swój wniosek
w zupełnie wyraźnym celu
wywołania nowych kompli-
kacji na drodze do pokoju
w Korei, w interesie naj-
bardziej reakcyjnych kół
USA, starających się prze-
szkodzić wysiłkom w kierunku
zapewnienia pokoju w
Korei i na Dalekim Wschodzie.

W dalszym ciągu swego
przemówienia A. Wyszyński
obalili punkt po punkcie
wszystkie kłamliwe twier-
dzenia amerykańskie.

Twierdzenia te — oświad-
czył A. Wyszyński — mają
niewątpliwie dywersyjny
cel — mają one odwrócić
uwagę opinii publicznej od
tych zbrodni wojennych,
którymi splamiły się amerykańskie władze wojskowe
w Korei, a w szczególności
od morderstw w obozach je-
nieckich. Delegacja Związ-
ku Radzieckiego żąda od-
rzużenia wniosku amery-
kańskiego, mającego cha-
rakter kłamliwy, oszczer-
czy i prowokacyjny.
Przedstawiciel Polski dr

Katz — Suchy wystąpił sta-
nowczo przeciwko umieszc-
zeniu na porządku obrad
oszczerczego wniosku delegacji
USA.

Większość komisji z przed-
stawicielami USA na czele
głosowała za wnioskiem am-
erykańskim. Przeciwno
wnioskowi głosowali przed-
stawiciele ZSRR i Polski.
Tą samą większością gło-
sowała, na wniosek delegata
Anglii, komisja postanowiła
nie przekazywać kwestii wy-
sunętej przez delegację
USA do żadnej innej komi-
sji, lecz zgłosić ją wprost
na Plenum Zgromadzenia
Ogólnego.

Przedstawiciele ZSRR i
Polski oświadczyli, że prote-
stują przeciwko tej uchwa-
le.

Szykany Bonn
wobec holenderskiej
żegluga na Renie

HAGA PAP. Holenderskie
koła gospodarcze są silnie
zaniepokojone polityką
władz holenderskich, które utrud-
niają statkom holenderskim
żeglugę na Renie.

Prawo pierwszeństwa w
żegludze na Renie, przyzna-
nie Niemcom zachodnim w
1945 r. przez amerykańskie,
angielskie i francuskie wła-
dze okupacyjne, wykorzy-
stywane jest obecnie przez
rząd holenderski dla celów
konkurencji z Holandią. Polity-
ka władz holenderskich
do tego, że statki holender-
skie są niemal całkowicie
pozbawione możliwości korzy-
stania ze wspomnianej drogi
wodnej.

Prognoza pogody

Chmurno, później dość po-
godnie. Temperatura około
6 stopni. Wiatr 3-6 m/s, słaby,
do umiarkowanego. Wiatry
słabe od 1-3 w skali „B“,
południowe. Stan Zatok
Gdańskich 1 — 2.

Proletariusze wszystkich krajów
łączcie się!

Czyn Październikowy pracowników morza

W dniu wczorajszym o po-
myślnej realizacji zobowiąza-
nia, podjętego 30 cześć 36 rocz-
nicy Wielkiej Rewolucji
Październikowej, przyjaźni
m. in. 74 zobowiązani, któ-
rych wykonanie spowodowało
poważne przyspieszenie wy-
jścia wielu statków w morze.

Także brigady Oddziału U-
rządzeń Przeladunkowych Wy-
działu III nie pozostają w ty-
le. Ostatnio realizując swój
czyn październikowy duży suk-
ces odniosła brigada nr 96
przy obsłudze s/s „WROC-
ŁAW“. W ciągu 7 godzin 10
robotników, 2 dźwigowców i 1
brzygadziści wyładowali 2.252
ton towaru. Dzięki utrzymaniu
takiego tempa pracy, statek
obsłużono w 7 godzin, skra-
cając jego postój o 25 godzin.

W pracy tej obok brzygadzi-
stów Lewnau oraz dźwigowców
Bartolomej i Skudłowski wy-
różnili się trimerzy Pepliński,
Glembin, Kupc, Mucha i Barcz.
We współzawodnictwie pa-
ździernikowym wiele brigad
poważnie zwiększyło wydaj-
ność pracy. I tak np. brigada
118, która podjęła największą
ilość zobowiązań, osiągnęła
obecnie 174 proc. normy, brigada
126 — 192 proc., a brigada
124 — 181 proc. normy.

Poważnymi osiągnięciami mo-
gą pochwycić się robotnicy
Wydziału III portu gdańskiego
w Miesiąc Października

Rośnie cementownia Rejowiec II

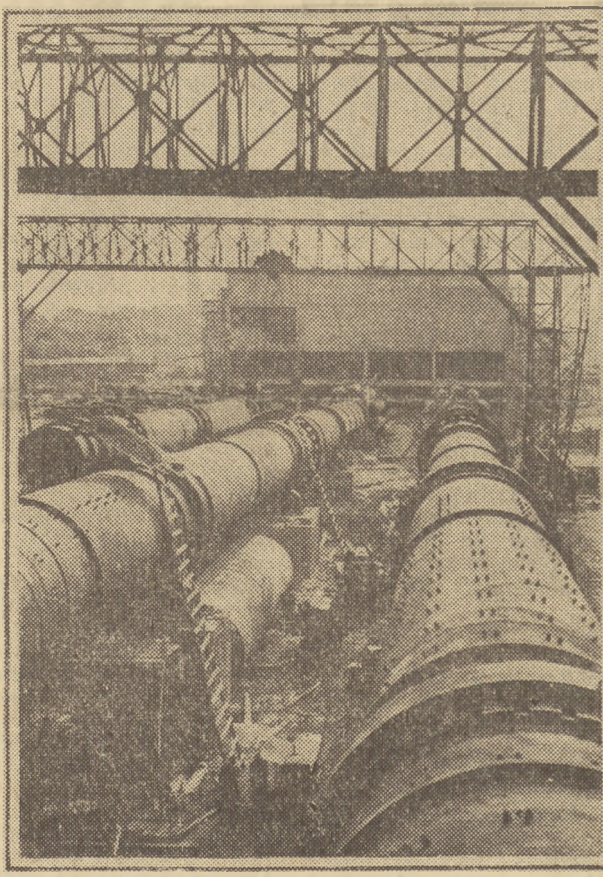
Produkcja cementu w roku
1938 wynosiła w Polsce za-
ledwie 1.719.000 ton. W roku 1950
wyprodukowaliśmy 2.529.000 ton.
W ramach Planu 6-letniego pro-
dukcja tego niezbędnego mate-
riалу budowlanego wzrosła
blisko dwukrotnie i w roku 1955
wyniesie 4.950.000 ton, co w
pełni zaspokoi potrzeby naszego
budownictwa przemysłowego i
mieszkaniowego.

W przyszłym roku rozpocznie
produkcję cementu portlandzkie-
go nowoczesna, całkowicie zme-
chanizowana, wielka cemento-
wnia Rejowiec II. W 1955 r. po
zakończeniu drugiego etapu bu-
dowy — produkcja jej będzie
4-krotnie większa od produkcji
polskiej cementowni „Półkaj“.

Projekt i dokumentacja tech-
niczna cementowni Rejowiec II
jest dziełem polskich inżynie-
rów.

Większość załogi budowlanej
stanowią mieszkańcy pobliskich
okolic. Załoga montuje już dru-
gi piec obrotowy do wypala-
nia klinkieru — półproduktu
cementu. Każdy z pieców obro-
towych zaopatrzony będzie, po-
raz pierwszy w przemyśle ce-
mentowym, w tzw. rekuperator-
y, dające ok. 15 proc. oszczęd-
ności ciepła.

Na zdjęciu: piec obrotowy do
wypalania klinkieru.

Stoczniovecy gdańscy na uroczystej akademii uczili 36 rocznicę Wielkiego Października

„Na cześć 36 rocznicy Wiel-
kiej Rewolucji Październiko-
wej załoga montażu kadu-
bow „B“ zobowiązuje się zwo-
dować jednostkę 110026 do
dnia 16. XI, br., tzn. w dwa
i pół miesiąca od założenia
stępek. Wzywamy załogi wy-
działów wyposażeniowych,
aby oddali jednostkę do koń-
ca br. do eksploatacji“.

Drugimi oklaskami przyje-
li zebrani ten meldunek od-
czytany na uroczystej akade-
mii październikowej w
Stoczni Gdańskiej.

Tymczasem Marjan Wypniewski,
spawacz z pochylni „B“,
pochylni nad aparatem z naj-
większą wagą wykonywał swoją
pracę. To właśnie dzięki wysi-
łkom takich ludzi jak Wypniewski
możliwe będzie zbudowanie
jednostki w dwa i pół miesią-
ca. Tak krótkiego terminu nie
zna dotąd historia budowy ka-
diubów.

Wielką salę Stoczniovecy
Domu Kultury zapelnili prze-
downicy pracy, racjonaliza-
torzy, robotnicy, technicy i
inżynierowie Stoczni Gdań-
skiej. Rozpoczęła się akade-
mia. Pod portretami tow.
Malenki i tow. Bieruta
na scenie ozdobionej czer-
wienią flag i zieloną kwia-
tów za stołem przysiadli
członkowie Komitetu Zakła-
dowego Partii, przedstawiciele
dyrekcji i załogi robotni-
czej.

Akademie otwiera aktyw-
niści TPPR Henryk Ogrodow-
ski.

Następnie referat wygłasza
dyrektor naczelny stoczni
inż. Kostuj.

„Rewolucja Październiko-
wa — to źródło wszystkich
naszych zwycięstw. To, że
mamy dziś wolność, że bud-
ujemy statki zawdzięczamy
Związkowi Radzieckiemu.
W pracy nad budowaniem
podstaw socjalizmu w Pol-
sce wyrósł w stoczni nowy
ludzie: Moryl, Guzik, inż. Ka-
miński, inż. Mirny i wielu,
wielu innych. Zawdzięczają
oni swoje sukcesy socjali-
stycznym metodom pracy,
których wspaniały wzór da-
ją nam Stoczniovecy Rad.“

Nasza załoga jest dumna,
że statki zbudowane przez
nią są wysokiej jakości, że
zwiększono pokonując morskie
trasy najdalszych rejsów.
Zacne imperialistyczne po-
czynania nie zdołają zaham-
ować rozwoju naszej morskiej
potęgi, ani bandy Ciang Kai-
szeka, które napadły ostatnio
na nasz statek „Praca“, ani
ich amerykańscy protektor-
zy. Wbrew zaborczym kno-
waniom imperializmu będzie-
my nadal pogłębiać współpra-
cę z wszystkimi miłującymi
pokój narodami, umacniać
braterską więź z całym obo-
zem postępu, któremu prze-
wodzi Związek Radziecki,
nasz potężny sojusznik.

W przededniu 36 rocznicy
Wielkiej Rewolucji ślęmy
wraz z całym narodem ser-
deczne pozdrowienia i wy-
razy wdzięczności Krajowi
Rad za bezinteresowną po-

Tow. Bierut przyjął delegację WOKS i kierownictwo Teatru im. Wachtangowa

WARSZAWA PAP. Dnia
4 bm. Prezes Rady Mini-
strów Bolesław Bierut przy-
jął w Belwedrze przebywa-
jącą w Polsce delegację
Wschodniozwiązkowego To-
warzystwa Łączności Kultural-
nej z Zagranicą — WOKS,
z kierownikiem delegacji
zastępcą ministra kultury
ZSRR, kandydatem nauk
agrobiologicznych W. Stole-
łowem na czele oraz kierow-
nictwo teatru im. E. Wach-
tangowa z dyrektorem A.
Abrikosowem na czele.

W spotkaniu uczestniczył
ambasador ZSRR w Polsce
G. Popow.

Ogromny deficyt w budżecie Francji

PARYŻ PAP. Rząd francu-
ski obraduje obecnie nad u-
staleniem preliminarza bud-
żetowego na rok przyszły. We-
dług informacji prasy, zadanie
to nastręcza rządowi wiel-
kie trudności.

„Humanite“ przypomina,
że, jak wynika z oświadcze-
nia ministra Faure'a na po-
siedzeniu parlamentarnej ko-
misji finansowej, deficyt bud-
żetowy w roku 1954 zapowia-
da się na sumę 700 miliardów
franków. Rząd zastanawia
się nad możliwościami
pokrycia lub przynajmniej
zmniejszenia tego deficytu.
Ma to nastąpić przede wszyst-
kim w drodze dalszej redukcji
kredytów na inwestycje
i inne cele cywilne. Nie
wykluczone jest również pod-
wyższenie podatków.

Po referacie z mównicy pa-
dają słowa meldunkowe o C-
nie Październikowym robotni-
ków z poszczególnych dzia-
łów stoczni. Załoga z hono-
rem wykonuje swoje zobowią-
zania produkcyjne.

Stoczniovecy — awangarda
klasy robotniczej Wybrzeża
— dokumentują czynem wier-
ność ideom Października.
Akademie kończy bogata
część artystyczna.

Pakistan — republiką

PARYŻ PAP. Agencja
France Presse podaje:

Radio Karaczi podało 2
bm., że Państwo Zgroma-
dzenie Ustawodawcze pow-
zięło uchwałę stwierdzającą,
że Pakistan nazywać się
będzie „Muzułmańska Repu-
bliką Pakistańską“.

Posiedzenie odroczone do
dnia 4 listopada na wniosek
strony koreańsko-chińskiej
z zgodą strony amerykań-
skiej.

Rozmowy wstępne w Panmunjongu przed konferencją polityczną

PEKIN PAP. W depeszy z
Kaesongu Agencja Nowych
Chin podaje komunikat dele-
gacji koreańsko-chińskiej na
temat przebiegu ósmego spot-
kania obu delegacji prowa-
dzących rozmowy wstępne
w sprawie konferencji poli-
tycznej. Na posiedzeniu tym,
które odbyło się 3 listopada,
delegat amerykański Dean
domagał się w dalszym ciągu,
by obie strony przedysku-
towały najpierw kwestię ter-
minu i miejsca konferencji,
dodając, że na temat składu
konferencji może dokonać się
dyskusja z stroną koreańsko-chińską.

Przedstawiciel Koreańskiej
Republiki Ludowo-Demokra-
tycznej Ki Suk Bok podkre-
ślił, że stanowisko strony ame-

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum KC PZPR „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej”

1 Sojusz robotników i chłopów we wspólnej walce o obalenie panowania kapitalistów i obszarników, kierownicza rola klasy robotniczej w tym sojuszu zapewniły objęcie władzy przez masę ludową i dokonanie zasadniczych przeobrażeń społecznych.

Decydujący wpływ na nowe warunki życia i pracy chłopów, mas pracujących miała likwidacja obszarnictwa, a wraz z nim przeżytków feudalnych, likwidacja wielkiego i średniego kapitału, unarodowienie przemysłu, środków transportu, banków itp.

Władza ludowa przeprowadziła reformę rolną i zasiedlenie Ziemi Odzyskanych, w wyniku czego w ręce chłopów przeszło 6,1 mln. ha ziemi. Powierzchnia użytków rolnych przypadająca przeciętnie na głowę ludności chłopskiej zwiększyła się o ok. 60 proc. w porównaniu z 1938 r.

Władza ludowa przeprowadziła odciążenie wsi i uwolniła chłopów od spłat za ziemię i związanych z tym długów hipotecalnych, które łącznie przed wojną pochłaniały około 1/3 dochodów pieniężnych wsi.

Usunięta została największa dla mas pracujących zarówno w mieście, jak i we wsi klęska kryzysów i stałego

bezrobocia oraz przeludnienie wsi. Szybki rozwój przemysłowego kraju stworzył warunki dla odpływu tzw. „zbędnej” ludności wiejskiej do pracy w zajęciach poza rolnictwem, zwłaszcza w przemyśle i budownictwie.

Zasadnicze zmiany nastąpiły w strukturze klasowej wsi. Dzięki reformie rolnej i zagospodarowaniu Ziemi Odzyskanych zmniejszyła się poważnie na wsi liczba ludności bezrolnej i małorolnej, a wzrosła znacznie liczba gospodarstw średniorolnych, których udział w produkcji towarowej rolnictwa stał się przeważający.

Wielkie rzesze bezrolnych nadzielono ziemią. Ograniczony został w po ważnej mierze wysiłek kulacki. Zmieniły się od podstaw warunki życia i pracy wielomilionowych mas chłopstwa pracującego.

2 W ciągu 9 lat istnienia Polski Ludowej dokonano olbrzymiej pracy w dziedzinie odbudowy rolnictwa ze zniszczeń wojennych i stworzenia warunków dla jego dalszego rozwoju.

W oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego rozwija się coraz silniej aktywność pracujących chłopów, którzy podnoszą produkcję rolniczą,

zwiększają jej towarowość, świadczą na rzecz rozbudowy naszego przemysłu i wzmocnienia obronności kraju, wnosząc swój wkład do umocnienia państwa ludowego na gruncie sojuszu robotniczo-chłopskiego, przyczyniając się w istotny sposób do rozwoju całej gospodarki narodowej, a tym samym i rolnictwa.

Wartość produkcji rolniczej na 100 ha użytków rolnych jest w 1953 r. wyższa o 22 proc. niż w 1938 r. Wartość produkcji rolniczej w przeliczeniu na mieszkańca kraju jest o ponad 30 proc. wyższa.

Zwiększona w porównaniu z okresem przedwojennym produkcja rolnicza jest osiągnięciem przy znacznie dziś mniejszej liczbie zatrudnionych w rolnictwie. Produkcja roślinna i hodowlana w przeliczeniu na jednego zatrudnionego w rolnictwie jest obecnie o ok. 80 proc. większa niż przed wojną. Wzrost produkcji rolniczej stał się możliwy dzięki lepszymu zagospodarowaniu, zwiększeniu obszaru przypadającego średnio na jedno gospodarstwo oraz zwiększeniu wydajności z hektara i zwiększeniu produktywności zwierząt.

Nastąpiła istotna zmiana struktury

zasiewów w stosunku do okresu przed wojennego, zwiększył się udział zasiewów roślin najbardziej cennych dla gospodarki narodowej, jak pszenica, rośliny przemysłowe oraz pastewne.

Należy stwierdzić, że mimo wielokrotnie mniejszych zniszczeń po pierwszej wojnie, produkcja rolnicza w przeliczeniu na 1 mieszkańca kraju nie osiągnęła do 1939 r. poziomu sprzed I wojny światowej.

Jedynie w warunkach demokracji ludowej stało się możliwe osiągnięcie w Polsce tak szybkiego tempa odbudowy i rozwoju rolnictwa.

3 Pomoc państwa ludowego i klasy robotniczej okazywana chłopom pracującym w trudnym okresie odbudowy kraju, rosnąca aktywność twórczej mas chłopskich, rozwijanej na gruncie pogłębiającego się sojuszu robotniczo - chłopskiego w toku walki o władzę ludową i jej umocnienie — sprawiły, że rolnictwo szybko podniosło się w ruin i zniszczeń wojennych i w końcowym okresie odbudowy jego produkcja towarowa w zasadzie odpowiadała ówczesnemu zapotrzebowaniu.

W okresie odbudowy państwa ludowego, realizując konsekwentnie politykę sojuszu robotniczo-chłopskiego, okazało chłopom pracującym pomoc w odbudowie ich gospodarstw ze zniszczeń wojennych, w zasiedlaniu Ziemi Odzyskanych, w zagospodarowaniu gruntów uzyskanych z reformy rolnej. Istotne znaczenie dla szybkiej odbudowy wsi miała pomoc państwa w ziarnie siewnym, sile pociągowej, bydłe i budulcu oraz kredytach pieniężnych.

Jednocześnie rozwijała się spójna ekonomiczna między wsią i miastem w oparciu o pomoc państwa dla rolnictwa i szybki rozwój najprostszych form ruchu spółdzielczego na wsi jak spółdzielnie zaopatrzenia i zbytu, spółdzielnie kredytowe itp.

Wraz z polepszeniem ogólnych warunków życia mas pracujących, w wyniku rewolucyjnych przeobrażeń społecznych — następował szybki wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego ludności wiejskiej.

4 Szybki proces przemysłowania kraju i rozbudowy gospodarki narodowej, wielkie osiągnięcia mas pracujących miast i wsi w dziedzinie politycznej, gospodarczej i kulturalnej, w walce o likwidację wiekowiego zacofania, o postęp techniczny, o podniesienie poziomu sił wytwórczych narodu i jego zdolności obronnej — otworzyły nowy okres w życiu i rozwoju Polski Ludowej.

Państwo ludowe, prowadząc konsekwentnie politykę socjalistycznego przemysłowania kraju, rozwijało i pogłębiało spójną ekonomiczną między miastem i wsią, opierając ją w coraz większej mierze o dostawę środków produkcji dla rolnictwa, zapewniając rozwój jego mechanizacji, tworząc w ten sposób przesłanki stopniowej socjalistycznej przebudowy rolnictwa.

W 1953 r., w porównaniu z 1949 r., zwiększono dostawę maszyn i narzędzi rolniczych dla całego rolnictwa — indywidualnego i uspołecznionego łącznie 2,4 raza, a nawozów sztucznych — ponad półtora raza. Dokonano znacznego postępu w dziedzinie mechanizacji i elektryfikacji rolnictwa.

Przed ludnością wiejską, zwłaszcza małorolną, otworzyły się szerokie możliwości zarobków w przemyśle, budownictwie, leśnictwie, transporcie itp.

Realne dochody pieniężne i naturalne na głowę ludności rolniczej w 1953 r. w porównaniu z rokiem 1938 wzrosły o ponad 75 proc., a w porównaniu z rokiem 1949 o ok. 20 proc.

Równoległe ze wzrostem dobrobytu materialnego chłopów pracujących dokonywała się na wsi rewolucja kulturalna. Znajduje to wyraz w olbrzymim rozwoju szkolnictwa ogólnego i zawodowego, w otwarciu młodzieży chłopskiej szerokiego dostępu do szkół średnich i wyższych, w likwidacji analfabetyzmu i wzroście czytelniczości na wsi, w rozwoju urządzeń ochrony zdrowia, bibliotek, świetlic, kin wiejskich, radiofonizacji wsi, rozwoju sportu i młodzieżowych zespołów artystycznych, w ruchu upowszechniania wiedzy rolniczej i wzroście energii tywy społecznej mas chłopskich.

5 Zasadniczym czynnikiem dalszego rozwoju rolnictwa staje się w tym okresie rozwój sektora socjalistycznego: spółdzielni produkcyjnych, państwowych ośrodków maszynowych i państwowych gospodarstw rolnych.

Powstało już ok. 8 tysięcy spółdzielni produkcyjnych, które gospodarują na około 1,4 mln. ha użytków rolnych. W ciągu krótkiego okresu istnienia do konaly one poważnego postępu w umocnieniu swej gospodarki, przy czym uzyskiwane przez nie plony zbóż są przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych.

Państwo zorganizowało ośrodki maszynowe, wyposażone w traktory i nowoczesne maszyny rolnicze. Liczba POM do końca 1953 roku przekroczyła 400.

W 1953 r. państwowe gospodarstwa rolne gospodarują już na około 25 mln. ha użytków rolnych. Silnie wzrósł udział państwowych gospodarstw rolnych w produkcji towarowej rolnictwa. Podczas gdy w roku 1946 udział ten był zupełnie nikły, to w roku 1949 wyniósł on 6,9 proc., a w r. 1953 stanowił będzie około 15 proc.

Udział gruntów zagospodarowanych przez spółdzielnie produkcyjne i państwowe gospodarstwa rolne wzrósł w ogólnej powierzchni użytków rolnych z 7,6 proc. w roku 1949 do 18,4 proc. w r. 1953. Rośnie udział sektora socjalistycznego w zaopatrzeniu ludności miast i przemysłu w produkty i surowce rolnicze.

6 Olbrzymie przeobrażenia, które dokonywały się na wsi polskiej, odbywały się w warunkach ostrej walki klasowej i zacieklego oporu klasy kapitalistów wiejskich — kulaków. Bronią swoich pozycji, kulak, wspomagany przez wszelkie ośrodki wrogie, uporczywie usiłował przeciwdziałać regulującej roli państwa ludowego w stosunkach gospodarczych między miastem i wsią, szerzyć spekulację, wywoływać wahania wśród chłopów średniorolnych. Władza ludowa w walce z kulactwem ograniczała możliwości kulackiego wyzysku, osłabiała jego pozycję i wpływy na wsi. Równocześnie rosła aktywność społeczno - polityczna biedoty wiejskiej i umacniał się sojusz klasy robotniczej z chłopami średniorolnymi.

7 W nowych warunkach stworzonych przez rozwijające się uprzedmiotowienie kraju szybko wzrasta liczba ludności zatrudnionej poza rolnictwem oraz potrzeby materialne i kulturalne społeczeństwa. Wraz z tym zapotrzebowanie ludności na produkty rolnictwa oraz zapotrzebowanie przemysłu na surowce rolne zaczęło coraz mocniej wyprzedzać podaż tych produktów i surowców przez indywidualną gospodarkę chłopską rozproszoną w ponad 3 milionach gospodarstw. W tych warunkach podjęto szereg środków dla wzmocnienia regulującej roli państwa w obrotach towarowych między miastem i wsią, w walce z kulactwem i spekulacją. Został rozwinięty system kontraktacji, zapewniający korzystne warunki produkcji rolniczej i jej zbytu. Wprowadzone zostały dostawy obowiązkowe na ważniejsze artykuły rolne.

8 Zadania Planu 6-letniego ustalone dla rolnictwa na okres 1950—1953 nie zostały w pełni wykonane.

Rozwój rolnictwa w ostatnich latach jest wyraźnie niedostateczny w stosunku do rozwoju przemysłu i rosnących potrzeb ludności pracującej. Podstawowa niewspółmierność między wysokim tempem wzrostu przemysłu a zbyt powolnym tempem rozwoju rolnictwa została ponadto zaostrowana w ciągu ostatnich trzech lat wskutek wybitnie niesprzyjających warunków atmosferycznych.

O ile w okresie odbudowy rolnictwa wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych był szybki, to w następnym okresie stało się wyraźnie zmniejszenie tempa wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i nastąpiło również pewne zahamowanie procesów inwestycyjnych w tych gospodarstwach.

Wyraźnie niewystarczająca jest produkcja zbóż i rozwój bazy paszowej, co utrudnia wzrost hodowli, odbija się ujemnie na zaopatrzeniu ludności i przemysłu w artykuły roślinne i hodowlane, a w latach nieurodzaju powoduje nawet konieczność importu zbóż i pasz. Niedostateczny rozwój produkcji zbóż wiąże się z niskim poziomem uprawy i pielęgnacji. Odbija się to na plonach, które w ostatnich latach nie wykazują znaczącego wzrostu i wahają się wokół 12,5 kwintala z hektara.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia trzody chlewnej i owiec, pogłowie bydła rogatego zostaje w tyle i nie osiągnęło poziomu przedwojennego.

Przy znacznym zwiększeniu powierzchni zasiewów roślin przemysłowych plony ich pozostają na zbyt niskim poziomie.

Jednym z niekorzystnych objawów w rozwoju rolnictwa jest nierównomierność wzrostu produkcji rolniczej w różnych rejonach kraju. Plony i produktywność hodowli w całych powiatach, a nawet w poszczególnych województwach kształtują się znacznie poniżej przeciętnego poziomu. Tempo wyrównywania tych różnic jest zbyt powolne.

9 Na niedostateczny rozwój produkcji rolniczej, zwłaszcza gospodarstw indywidualnych, nie pozostaje bez wpływu zarówno słaba koncentracja wysiłków na tym odcinku, jako też braki i wypaczenia w realizacji polityki państwa i rządu na wsi. Utrudniają one zacieśnianie spójnej gospodarczej współpracy między miastem a wsią i pogłębianie sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Wypaczenia te, przerastające niekiedy w jaskrawe nadużycia władzy i łamanie zasad praworządności lu-

dowej, występują w działalności wielu ogniw partyjnych, państwowych i gospodarczych. W niektórych organach centralnych i terenowych przejawia się często oportunistyczna tolerancja i biurokratyczna niefrasobliwość wobec przejawów i faktów wypaczenia polityki państwa i rządu ludowego w stosunku do wsi, co niejednokrotnie wynika z niedoceniania wagi indywidualnej gospodarki chłopskiej i znaczenia produkcji tych gospodarstw dla całej gospodarki narodowej.

Zaniedbaniami w zakresie walki o wzrost produkcji w gospodarstwach indywidualnych sprzyjały pokutujące w wielu organizacjach partyjnych błędne poglądy, że wysiłki w dziedzinie rozwoju sektora socjalistycznego, a zwłaszcza spółdzielczego produkcyjnego, zwalniają o konieczność troszczenia się o wzrost produkcji w gospodarstwach małorolnych i średniorolnych, że możliwości zwiększenia produkcji w gospodarstwach indywidualnych są już rzekomo wyczerpane.

Różne ognia partyjne i państwowe nie wykazywały często troski o wykorzystanie wszelkich możliwości wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych.

Jednocześnie wysiłki organizacji partyjnych i organów państwowych w zakresie organizacyjnego umocnienia i pomocy spółdzielniom produkcyjnym były wyraźnie niedostateczne.

Wbrew wskazaniom partii miały miejsce wypadki naruszenia zasady dobrowolności przy organizowaniu spółdzielni produkcyjnych, tworzenia spółdzielni bez należytego przygotowania politycznego i ekonomicznego organizacji, z drugiej strony w wielu wypadkach nie przeciwdziałano dostatecznie wrogiej działalności kulacko - reakcyjnej, mającej na celu niedopuszczenie do powstawania spółdzielni.

W niektórych ogniwach terenowych organizacji partyjnych i rad narodowych ujawnił się oportunistyczny stosunek do kulackiego wyzysku, uleganie wpływom kulackim, skłódlwa tolerancja wobec faktów niewykonania przez gospodarstwa kulackie obowiązków wobec państwa. Równocześnie w działalności terenowego aparatu administracyjnego i organizacji partyjnych występowały niejednokrotnie przejawy biurokratycznego odnoszenia się do potrzeb i bolączek chłopów pracujących, zastępowania pracy masowo - politycznej i konkretnego kierownictwa — komenderowaniem. Zamiast prowadzić przez partię polityki ograniczenia wyzysku kulackiego, stosowania wobec gospodarstw kulackich w niektórych wypadkach posunięcia, które doprowadzały do ich upadku. Przy ogólnie słusznych i sprawiedliwych zasadach wymiaru obowiązków dostaw, w praktyce miały miejsce często wypaczenia, polegające na mechanicznym ustalaniu wymiaru obowiązków dostaw, bez uwzględnienia konkretnych warunków miejscowych.

Uchwały VII Plenum KC PZPR, wskazujące na konieczność wzmocnienia wysiłku w walce o umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego i likwidacji wszelkich braków i wypaczeń w realizacji polityki państwa na wsi, w walce o wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i w sektorze socjalistycznym, nie zostały w należytej mierze i z należytą ostrością doprowadzone do świadomości wszystkich organizacji partyjnych i administracji państwowej, wskutek czego nie zostały podjęte należyte środki dla ich pełnej i konsekwentnej realizacji.

10 Nadmierne pozostawanie w tyle produkcji rolniczej, hamujące rozwój całej gospodarki narodowej i wzrost dobrobytu mas pracujących miast i wsi, winno być jak najszybciej przezwyciężone.

Rozwój socjalistycznego przemysłu stworzył bazę materialno-techniczną dla szybkiego rozwoju rolnictwa, przy czym baza ta zwiększać się będzie z roku na rok. Jednocześnie rosną kadry specjalistów i organizatorów produkcji rolniczej, kadry mechanizatorów rolnictwa, które w coraz większej mierze będą uzupełniały szeregi pracowników rolnictwa, zajętych bezpośrednio w produkcji.

W ciągu najbliższych 2 lat należy zapewnić wzrost produkcji rolnej o około 10 proc., a więc taki, jaki został osiągnięty w ciągu ubiegłych 4 lat.

Osiągnięcie zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej możliwe jest jedynie w drodze równoczesnego wykorzystania rezerw produkcyjnych w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, a także rozwoju i umocnienia państwowych gospodarstw rolnych.

Wykonanie tego zadania nastąpić powinno przede wszystkim przez wzrost plonów i rozwój bazy paszowej, a także przez dalszy rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego i wzrost produktywności zwierząt.

(Ciąg dalszy na str. 3)

W obliczu nowych i wielkich zadań

IX Plenum Komitetu Centralnego naszej partii przyjęło niezmiennie doniosłe uchwały. Zapadło postanowienie zwolnienia na dzień 16 stycznia przyszłego roku II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Wysłuchany został i przedyskutowany referat towarzysza Bolesława Bieruta, pt.: „Zadania partii w walce o szybszy wzrost stopy życiowej mas pracujących w obecnym okresie budownictwa socjalistycznego”. Referat ten przyjęty został jako wytyczna działania partii przy rozwiązywaniu zadań polityczno - gospodarczych obecnego okresu. Plenum przyjęło tezy przedjazdowe, dotyczące oceny przebytej drogi i zadań na najbliższe lata. W ten sposób Plenum zapoczątkowało przygotowania do Zjazdu, który stanie się wielkim przeglądem dotychczasowego naszego dorobku i zarazem drogowskazem na najbliższe lata.

Pięć lat temu odbył się pierwszy Zjazd naszej partii. Pięć lat — to niewiele w historii narodu. Ale wystarczy spojrzeć, ile potężnych przemian zaszło w Polsce w ciągu tych pięciu lat, aby przekonać się, jak szybko zmienia się życie w epoce budowy socjalizmu, w warunkach, kiedy rządy sprawuje lud pracujący. Partia nasza przychodzi na II Zjazd ze sprawozdaniem za lata ubiegłe i z perspektywami na lata przyszłe.

Czego dokonał nasz lud pracujący pod przewodem swojej partii?

W ciągu ostatnich lat ugruntowaliśmy władzę ludową, umocniliśmy państwo ludu pracującego, utrwaliliśmy fundament tego państwa — sojusz klasy robotniczej z pracującym chłopstwem; w ciągu tego okresu uchwaliliśmy Konstytucję Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — Wielką Kartę wolności narodu polskiego; w ciągu tych lat pogłębił się przyjaźń i braterstwo z krajami obozu pokoju i socjalizmu, przede wszystkim ze Związkiem Radzieckim i pomnożyliśmy nasz wkład w walkę o pokój toczoną przez narody świata.

Zamieszczone we wczorajszym numerze tezy przedjazdowe pt. „Osiągnięcia w wykonaniu Planu 6-letniego i główne zadania gospodarcze w latach 1954—1955” — pokazują jak ogromną drogę już przebyliśmy w dziedzinie przeobrażeń społecznych i gospodarczych. Oblicze Polski uległo gruntownemu przeobrażeniu w ciągu tego krótkiego okresu. Staliśmy się krajem przemysłowo - rolniczym. Zbudowaliśmy potężną bazę przemysłową; nasza globalna produkcja przewyższa dziś 3,6 raza przedwojenną, na głowę ludności — nawet 4,7 raza. Mamy dziś całe galezie przemysłu, które nie istniały przed wojną, mamy całe galezie, które uległy tak zasadniczej rekonstrukcji, że można powiedzieć, iż stworzone zostały od nowa. Dzięki temu produkujemy dziś ciężkie maszyny i obrabiarki, samochody i maszyny elektryczne o wielkiej mocy, narzędzia precyzyjne i okręty. Dzięki temu mamy dziś przemysł obronny.

O rozmachu naszego budownictwa przemysłowego świadczą fakt, że zadania podniesienia produkcji przemysłowej przewidziane w Planie Sześcioletnim na 1953 r. wykonane są w 114 proc.

Osiągnięcie stosunkowo wysokiego poziomu produkcji przez przemysł ciężki (o 135 procent więcej niż w r. 1949) pozwala na rozszerzenie produkcji przemysłu konsumpcyjnego i na usunięcie nierównomierności powstałych w niektórych dziedzinach gospodarki narodowej w procesie dotychczasowej realizacji Planu Sześcioletniego. Poziom produkcji przemysłowej będzie w 1955 r. 4,5 raza wyższy niż w 1938 r., podczas gdy w Planie Sześcioletnim był przewidziany wzrost 4-krotny.

Te wielkie osiągnięcia w rozwoju przemysłu pozwalają nam również na utrzymanie w najbliższych dwóch latach inwestycji na poziomie bieżącego roku i na przeznaczenie większej niż poprzednio części dochodu narodowego na cele konsumpcyjne.

W latach 1950/1953 uwaga partii i państwa skoncentrowana była na rozwiązywaniu podstawowego zadania — uprzedmiotowienia kraju, a więc likwidacji spójnego zacofania, pozostawionej przez rządy obszarowo - burżuazyjne. M. in. i z tego powodu wystąpiły w toku realizacji Planu Sześcioletniego nierównomierności między wzrostem produkcji środków wytwórczości a wzrostem produkcji przemysłu wytwórczości artykułów powszechnego spożycia. Przede wszystkim zaś wystąpiła nadmierna nierównomierność między rozwojem rolnictwa a przemysłu. Podczas gdy produkcja przemysłowa w latach 1950/1953 wzrosła o 115 procent — produkcja rolnicza wzrosła tylko o 9 procent. Zadania ustalone w Planie Sześcioletnim dla rolnictwa wykonane zostały w tym okresie jedynie w 82 proc. Do niezadowalającego rozwoju rolnictwa przyczyniła się niewystarczająca pomoc produkcyjna dla rolnictwa, częste wypadki wypaczenia w praktyce polityki rządu i partii, polityki umacniania sojuszu robotniczo - chłopskiego, niedostateczne wykorzystanie przez małe- i średniorolne gospodarstwa

istniejących możliwości podniesienia produkcji rolnej oraz niedostateczny w stosunku do istniejących możliwości wzrost produkcji sektora socjalistycznego w rolnictwie.

Nierównomierność w rozwoju przemysłu i rolnictwa przybrała charakter poważny, hamujący dalszy rozwój gospodarki narodowej, opóźniający wysiłki w celu szybkiego podniesienia stopy życiowej mas pracujących. W ciągu okresu 1949/1953 dochód narodowy wzrósł ogólnie o 61 proc. W tym samym okresie realne dochody przypadające średnio na głowę ludności zatrudnionej poza rolnictwem, m. in. dzięki większemu zatrudnieniu członków rodzin — wzrosły o około 15 proc., a dochody realne przypadające na głowę ludności wiejskiej — o około 20 proc. W ciągu dziewięciu lat od wyzwolenia nastąpiła poważna rozbudowa świadczeń socjalnych i ubezpieczeń, wybudowano i odbudowano 1.200.000 izb mieszkalnych, wybudowano tysiące szkół, rozbudowano lecznictwo, sieć urządzeń kulturalnych itp.

Pomimo tych osiągnięć zadania Planu Sześcioletniego w dziedzinie wzrostu poziomu życiowego ludności nie zostały w okresie 1949—1953 w pełni wykonane. Konieczne więc jest osiągnięcie w ciągu najbliższych lat wydatnego polepszenia położenia materialnego mas pracujących miast i wsi. Temu zagadnieniu poświęcony był referat towarzysza Bieruta na IX Plenum, tego zagadnienia dotyczą tezy przedjazdowe, te problemy będą treścią samego Zjazdu.

„Niezbędne jest — głosią publikowane we wczorajszym numerze tezy — aby rozwijając nadal przemysł środków wytwórczości, jako podstawę rozwoju i rekonstrukcji technicznej całej gospodarki narodowej, dokonać nowego roztawienia sił i środków, mającego na celu przyspieszenie tempa wzrostu produkcji rolniczej i produkcji przemysłu artykułów konsumpcyjnych i osiągnięcia na tej podstawie szybkiego i wydatnego wzrostu stopy życiowej ludności pracującej miast i wsi”.

Kontynuując dzieło socjalistycznego przemysłowania, idąc dalej tą jedynie słuszną drogą wiodącą do socjalizmu, partia nasza może już dziś postawić na porządku dnia jako cel podwyższenie w ciągu dwóch najbliższych lat płac realnych pracowników oraz dochodów pracujących chłopów o około 15 procent. Będziemy w stanie to osiągnąć przy realizacji całego zespołu środków omówionych na IX Plenum.

W ciągu najbliższych dwóch lat będziemy mogli położyć znacznie większy nacisk niż dotychczas na rozwój rolnictwa; zwiększy się pomoc państwa dla gospodarujących indywidualnie chłopów mało i średniorolnych, polepszy się zaopatrzenie wsi w towary przemysłowe; większą wagę przykładać się będzie do umocnienia i rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, do rozwoju PGR. Nakłady inwestycyjne w rolnictwie będą w 1955 r. o 45 proc. wyższe niż w roku bieżącym. Będziemy w stanie w wydatny sposób podwyższyć produkcję przedmiotów masowego użytku — zarówno przemysłowych jak i rolniczych; inwestycje w przemyśle konsumpcyjnym wzrosną w 1955 r. o 38 proc. w porównaniu z 1953 r. Będziemy w stanie przyspieszyć budownictwo mieszkaniowe tak, aby osiągnąć w 1955 roku 162.000 izb rocznie. Będziemy mogli na urzadzania socjalne i kulturalne wydać w 1955 r. o 34 procent więcej niż w roku bieżącym.

Zadanie szybkiego podniesienia poziomu życiowego postawili obecnie przed sobą wszystkie kraje obozu pokoju i socjalizmu. W ZSRR mobilizowane są ogromne środki, aby w ciągu najbliższych 2—3 lat radykalnie podnieść dobrobyt ludzi radzieckich. Narody ZSRR zbierają teraz żniwa socjalizmu. Kraje demokracji ludowej, które podobnie jak my w pierwszych latach po wyzwoleniu zbudowały mocną bazę przemysłową, koncentrują obecnie wielkie środki i energię na podniesienie stopy życiowej ludzi pracy. Ten cały proces staje się możliwy jedynie dzięki temu, że w ciągu ostatnich lat każdy z naszych krajów z osobna wzrósł na siłach, rozwijając intensywnie bazę przemysłową w oparciu o nowoczesną technikę. Nastąpiło przesunięcie w ogólnej skali na korzyść sił pokoju, na niekorzyść sił imperializmu i wojny.

II Zjazd będzie wielkim wydarzeniem w życiu partii i w życiu naszego narodu. To pod przewodem partii — klasy robotniczej, złączoną nierozdzielnie, braterskim sojuszem z chłopstwem pracującym, skupiającą wokół siebie we Froncie Narodowym najszerze rzesze społeczeństwa, w krótkim czasie wyrwała Polskę z wiekowego zacofania i postawiła w rzędzie produjących krajów. Patrząc ze słuszną dumą na wszystko, czego dokonał nasz naród, partia stawia przed wszystkimi ludźmi pracy Polski Ludowej nowe, wielkie zadania do zrealizowania w ciągu najbliższych dwóch lat. Walka o realizację tych wielkich zadań rozpoczyna się już dziś. Pod tymi hasłami partia i naród przygotowują się do II Zjazdu PZPR.

(„Trybuna Ludu”)

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum KC PZPR

(Ciąg dalszy ze str. 2)

Rozwój produkcji rolniczej powinien się łączyć z dalszym wzmocnieniem zdolności produkcyjnej gospodarstw małych i średnich, ze wzmocnieniem ochrony przed występującymi w różnych formach wyzyskiem kulackim.

Należy nieustannie pamiętać o tym, że podstawową część produkcji rolniczej wytwarzają drobni indywidualni gospodarze chłopskie. Toteż pilnym zadaniem partii i władzy ludowej winno być skoncentrowanie wysiłków dla okazania większej pomocy indywidualnym gospodarstwom chłopskim pracującym w podnoszeniu ich produkcji przy równoczesnym jak najwłaściwszym popieraniu spółdzielczości produkcyjnej i tworzeniu sprzyjających warunków dla dalszego szybkiego rozwoju socjalistycznych form gospodarki rolnej.

W celu osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej konieczne jest wzmocnienie pomocy państwa dla rolnictwa. Powinno się ona wyrażać:

— w wydatnym zwiększeniu nakładów inwestycyjnych na rozwój rolnictwa, a zwłaszcza na mechanizację, meliorację i budownictwo gospodarcze. W 1955 r. państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa powinny wzrosnąć o 45 proc. w porównaniu z 1953 r.;

— w znacznym zwiększeniu dostaw środków produkcji dla rolnictwa, a w szczególności maszyn, narzędzi rolniczych, nawozów sztucznych i środków ochrony roślin, a także materiałów budowlanych, zarówno dla sektora socjalistycznego jak i dla gospodarki indywidualnej;

— w znacznym rozszerzeniu pomocy agrotechnicznej i zootechnicznej; — w podjęciu dodatkowych środków dla zwiększenia materialnego zainteresowania chłopów pracujących we wzroście produkcji rolniczej i jej towarowości;

— w zwiększeniu pomocy kredytowej dla małych i średnich rolników

Zadania w dziedzinie wzrostu produkcji zbóż, ziemniaków, roślin przemysłowych, warzyw i owoców

Należy stwierdzić, iż uprawa zbóż stanowiąca podstawowy dział produkcji rolniczej, rozwija się w sposób niedostateczny. W okresie 4 lat Planu 6-letniego zbiory zbóż wzrosły średnio tylko o 6 proc. w stosunku do średniej za lata 1947 — 1949. W tym samym okresie zbiory gryki, prosa i innych upraw niezbędnych dla produkcji kasy pozostawały na tym samym poziomie, względnie wykazywały tylko nieznaczny wzrost.

Zbiory ziemniaków, stanowiących ważny artykuł żywnościowy, podstawę uprawy paszowej i cenny surowiec przemysłowy wykazują również tylko nieznaczny wzrost.

Dużą nierównomierność wykazuje rozwój produkcji roślin przemysłowych. Przy osiągnięciu znacznego wzrostu zbiorów buraków cukrowych i tytoniu, zbiory roślin olejnych i włóknistych pozostają na niskim poziomie i w ostatnich latach nie wykazują postępu.

Również postęp w dziedzinie produkcji warzyw i owoców jest niedostateczny.

Zróżdło niedostatecznego rozwoju produkcji roślinnej leży przede wszystkim w niskim poziomie agrotechniki, który powoduje niski stan plonów.

Nie są powszechnie stosowane takie elementarne zabiegi uprawowe, jak podorywka bezpośrednio po żniwie, orka z przedplużkiem i głębokie orki przedzimowe pod zasiewy jare.

Uprawy przedzimowe zazwyczaj są dokonywane nieterminowo, często bez uwzględnienia stanu gleby i wymagań danej rośliny.

W niektórych rejonach kraju nie stosuje się w pełni siewu rzędowego, co prowadzi do znacznych strat w rezultacie większego zużycia materiału siewnego i obniżenia plonów.

Stopień wykorzystania traktorów oraz maszyn rolniczych jest niewystarczający — a jakość ich pracy jest często niezadowalająca.

Nawozy sztuczne nie są w pełni wykorzystane wskutek błędów dystrybucji i nieumiejętności ich stosowania. W wysokim stopniu zaniedbana jest sprawa właściwego przechowywania i stosowania obornika, stanowiącego podstawowy czynnik nawożenia. Mimo pewnego postępu wycieku niedostateczne jest rozpowszechnienie wapnowania gleb kwaśnych. Niedostateczne jest również stosowanie nawozów zielonych, szczególnie na glebach lekkich.

Poważne braki występują w zakresie pielęgnacji roślin, a zwłaszcza roślin przemysłowych i warzyw. Dotyczy to w szczególności walki z chwastami.

Gospodarka nasienna jest niedostatecznie rozwinięta. Sieć gospodarstw nasiennych i reprodukcyjnych jest słabo zorganizowana. Poważne zaniedbania istnieją zwłaszcza w nasiennictwie lnu i roślin olejnych, roślin motylkowych i traw.

Niedostateczna walka ze szkodnikami i chorobami roślin prowadzi do znacznego obniżenia plonów i pogorszenia jakości produkcji. Należy również stwierdzić, że niedostateczna jest walka z groźnym szkodnikiem ziemniaka — stonką.

chłopów, zwłaszcza na budownictwo gospodarcze i zakup inwentarza żywego;

— w bardziej wydatnej pomocy dla gospodarstw małych i średnich, zwłaszcza nie posiadających własnej siły pociągowej i niezbędnych narzędzi pracy;

— w poprawie zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne i rozszerzeniu sieci punktów usługowych państwowych, spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś.

12 Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej i na leżytego wykorzystania zwiększonej pomocy państwa dla rolnictwa konieczne jest:

— rozwinięcie twórczej inicjatywy, aktywności i wysiłków pracujących chłopów, członków spółdzielni produkcyjnych, pracowników państwowych gospodarstw rolnych i państwowych ośrodków maszynowych;

— dokonanie przełomu w stosunku organów partyjnych, państwowych i gospodarczych do zagadnień produkcji rolniczej i skoncentrowanie ich wysiłków dla osiągnięcia postawionych zadań;

— podniesienie poziomu kierowania rolnictwem przez właściwe ministerstwa, terenowe instancje partyjne, rady narodowe oraz służbę rolną i zasilenie organów kierujących rolnictwem w wykwalifikowane i wypromowane kadry;

— wzmocnienie walki przeciw wszelkim przejawom wypaczeń w realizacji polityki partyjnej na wsi, przejawom biurokratyzmu, łamania praworządności ludowej;

— zdecydowane i systematyczne zwalczanie wpływów kulackich, bezwzględne paraliżowanie wszelkich wrogich agendur;

— poważne wzmocnienie pracy masowo-politycznej i partyjno-gospodarczej na wsi, zapewniające prawidłowe przeprowadzenie polityki partii opartej o niezachwiane zasady sojuszu robotniczo-chłopskiego.

1

Obok wymienionych wyżej braków, wpływających na obniżenie plonów, należy wskazać na poważne straty w zbiorach, wynikające wskutek zaniedbań i opóźnień przy siewie.

Niewykorzystana rezerwa wzrostu produkcji rolnej są odłogi nie zlikwidowane jeszcze do końca w niektórych rejonach kraju.

Na podstawie oceny stanu produkcji roślinnej i możliwości jej rozwoju ustala się na lata 1954 i 1955 następujące zadania:

a osiągnąć w 1955 r. zbiory zbóż przewyższające zbiory z r. 1952 co najmniej o 600 tys. ton. W tym celu należy osiągnąć wzrost plonów zbóż przy jednoczesnym zwiększeniu produkcji najcenniejszego gatunku zboża — pszenicy, — zwiększyć produkcję nasion kwalifikowanych tak, aby zapewnić w zasadzie zasiew całej powierzchni upraw zbóż ziarnem jakościowym,

b zapewnić w 1955 r. wzrost plonów ziemniaków o 7—9 kwintali z hektara w stosunku do 1953 r. Zwiększyć produkcję sadzeńników kwalifikowanych o 40 proc., kładąc przede wszystkim nacisk na wzrost produkcji odmian wczesnych i odpornych na choroby. Rozszerzyć znacznie uprawę ziemniaków wokół wielkich miast i ośrodków — a w rejonach przetwórstwa ziemniaczanego wprowadzić wysokostokrobiowe odmiany przemysłowe, podnieść plony buraków cukrowych, rozszerzyć uprawę i zwiększyć zbiory roślin włóknistych i olejnych. Osiągnąć przełom w produkcji lnu i rzepaku oraz zapewnić poprawę jakości włókna lnianego. Rozszerzyć zwłaszcza w PGR i spółdzielniach produkcyjnych uprawę nowych odmian roślin olejnych, pomyślnie u nas zaaklimatyzowanych,

c rozszerzyć uprawy i podnieść plony w warzyw przede wszystkim w pobliżu wielkich miast i ośrodków uzdrowiskowych. Powiększyć znacznie produkcję warzyw wczesnych przez rozszerzenie gospodarki inspektowej i ciepłarnianej,

d zwiększyć szerokość uprawy spójnej sadzenia drzew owocowych, zakładając nowe sady owocowe, znacznie poprawić pielęgnację drzew i krzewów owocowych.

13 Dla wypełnienia wszystkich tych zadań są niezbędne:

— znaczna poprawa jakości uprawy ziemi i usprawnienie metod siewu, sadzenia i sprzętu,

— lepsze wykorzystanie i szersze stosowanie nawozów naturalnych i sztucznych,

— zasadnicza poprawa pielęgnacji i ochrony roślin,

— usprawnienie gospodarki nasienniczej,

— dalszy rozwój mechanizacji rolnictwa,

— zlikwidowanie do końca odłogów.

14 W celu zapewnienia poprawy jakości uprawy ziemi oraz usprawnienia metod siewu i sprzętu należy:

a stosować w całym rolnictwie takie podstawowe zabiegi agrotechniczne w dziedzinie uprawy, jak wczesne podorywki, orka z przedplużkiem, głęboka orka przedzimowa na całym areale pod zasiewy jare,

b stosować powszechnie siew rzędowy, oczyszczanie i zaprawianie ziarna siewnego, przestrzegając, aby w siewie i sadzeniu odbywały się w ilościach wskazanych przez naukę rolnictwa, dla sadzenia ziemniaków dobrać materiał z najbardziej urodzajnych i najstaranniej uprawianych odmian, — rozpoznać i kończyć prace uprawowe w terminach najbardziej właściwych, zalecanych przez naukę, dokonywać — celem uniknięcia strat — sprzętu zbóż, ziemniaków i innych ziemiopłodów w możliwie najkrótszym czasie, przede wszystkim przez pełne wykorzystanie maszyn żniwnych, a zwłaszcza kombajnów i snopowiązelek oraz konnych i ciągnikowych kopaczek do ziemniaków,

c zapewnić przez odpowiedni inżynierski i techniczny sterowanie zbóż, kopcowanie ziemniaków i innych okopowych, by w ten sposób uniknąć strat przy ich przechowywaniu,

d stopniowo upowszechniać i wdrażać w produkcję rolniczą nowe, zalecane przez producentów naukę zabiegów, jak siew ziarna wraz z granulowanym superfosfatem, siew krzyżowy zbóż, sadzenie ziemniaków systemem kwadratowo-gniazdowym itp.

15 W celu lepszego wykorzystania i szerszego stosowania nawozów naturalnych i sztucznych należy:

a zapewnić lepsze przechowywanie i wykorzystywanie obornika oraz innych nawozów organicznych, rozszerzyć akcję zakładania nowych gnojwni w spółdzielniach produkcyjnych i gospodarstwach indywidualnych,

b dążyć do coraz szerszego zakładania przydomowych kompostowni oraz wykorzystywania torfu zarówno na ściółkę, jak i dla kompostowania,

c szerzej stosować nawozy zielone, zwłaszcza na glebach lekkich,

d upowszechnić wapnowanie zakwaszonych gleb oraz racjonalne nawożenie ich nawozami sztucznymi i organicznymi,

e w latach 1954 i 1955 zwiększyć dostawy nawozów sztucznych dla rolnictwa i osiągnąć w r. 1955 wzrost wartości tych dostaw o około 35 proc. w stosunku do r. 1953, w tym — nawozów azotowych — o około 50 proc., nawozów fosforowych — o około 23 proc. Osiągnąć w r. 1955 produkcję około 120 tys. ton 18-procentowych nawozów fosforowych granulowanych, których działanie jest znacznie bardziej skuteczne.

16 W produkcjach uspołecznionych gospodarstwach rolnych stosować mianowanie nawozów fosforowych z obornikiem lub kompostem. Rozwijać produkcję mączki fosforowej na bazie krajowych złóż fosforytowych.

17 Ministerstwo Przemysłu Maszynowego powinno dla mechanizacji rolnictwa podjąć prace nad opracowaniem nowych maszyn i urządzeń dla dalszej produkcji naturalnych zwiększonej produkcji rolniczej — rozpocząć produkcję siewników kombinowanych dla jednoczesnego wysiewu zbóż i nawozów.

18 Ministerstwo Rolnictwa powinno zapewnić rozszerzenie zakresu badań w celu określenia potrzeb nawozowych poszczególnych terenów kraju. W oparciu o sieć swych placówek i instruktorów winno ono wydać konkretne zalecenia agrotechniczne w sprawie techniki nawożenia oraz w sprawie upraw, pod które należy w pierwszej kolejności stosować wapnowanie gleb. Począwszy od r. 1954, Ministerstwo Rolnictwa winno systematycznie rozszerzać sieć chemicznych stacji rolniczych.

19 W celu polepszenia pielęgnacji roślin oraz wzmocnienia ich ochrony należy:

a zwrócić szczególną uwagę na dokonywanie takich zabiegów, jak bronowanie pszenicy wiosną, zasilenie pogłowie zbóż nawozami azotowymi, kilkakrotne redlenie ziemniaków, staranne opielanie — szczególnie roślin przemysłowych i warzyw,

b wzmocnić walkę z zachwaszczeniem pól, które przysięga znaczne rozmiary i powoduje wielkie straty; zwiększyć produkcję środków chemicznych do walki z chwastami,

c dla mechanizacji pracochłonnych zabiegów przy pielęgnacji roślin znacznie zwiększyć produkcję opielaczy, obrysowników oraz narzędzi zawieszanych do upraw międzyrzędowych,

d rozszerzyć i wzmocnić walkę ze szkodnikami roślin, rozbudować służbę ochrony roślin, nadać jej szersze uprawnienia i powziąć ją z przedmiotami ochrony roślin w gromadach. Nadać walce ze stonką ziemniaczaną charakter ogólnokrajowej mobilizacji, przy czym znacznie zwiększyć uzbrojenie w sprzęt i zaopatrzenie w środki do zwalczania stonki. Zwiększyć poważnie produkcję środków ochrony roślin, zwłaszcza azotowych — przy poprawie ich jakości,

e w latach 1954 — 1955 znacznie zwiększyć, w szczególności w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Drobno i Rzemiosła, produkcję opylaczy lekkich do około 35 tys. sztuk w 1955 r. i opryskiwaczy lekkich do około 35 tys. sztuk w 1955 r., przyspieszyć uruchomienie seryjnej produkcji opryskiwaczy i opylaczy ciężkich, uruchomić w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Maszynowego produkcję opylaczy i opryskiwaczy zawieszanych.

20 W celu usprawnienia gospodarki nasienniczej i zapewnienia zaopatrzenia całego rolnictwa w nasiona kwalifikowane należy:

a rozbudować organizację nasiennictwa, rozwinąć sieć stacji selekcyjnych gospodarstw nasiennych

i reprodukcyjnych, stacji oceny odmian i oceny nasion,

b rozwinąć kontraktację nasienną, zakładać pola nasienne w spółdzielniach produkcyjnych, organizować bloki nasienne w gospodarstwach indywidualnych. Zaliczać dostawy nasion kwalifikowanych od gospodarstw indywidualnych i od spółdzielni produkcyjnych na poczet dostaw obowiązkowych na bardziej korzystnych warunkach. Zwiększyć ilość punktów oczyszczania nasion przy gminnych spółdzielniach i GOM.

c rozwijać w instytucjach i stacjach selekcyjnych hodowlę nowych urodzajnych odmian zbóż i plennych, odpornych na choroby i szkodniki sadzeńników, a także wyprodukować w możliwie krótkim czasie odpowiednią ilość elit i superelit roślin włóknistych, olejnych, motylkowych i warzyw,

d dla zabezpieczenia na wypadek nieurodzaju przystąpić w 1954 r. do tworzenia państwowego rezerwy nasiennej.

21 Ministerstwo Rolnictwa winno opracować projekt ustawy nasienniczej, regulującej między innymi zasady prowadzenia państwowego rejestru odmian i zabezpieczenie praw autorskich hodowców nasion.

22 W celu zapewnienia dalszej mechanizacji produkcji roślin uprawnych należy:

a zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w maszyny i narzędzia rolnicze. W roku 1955 produkcja maszyn i narzędzi dla rolnictwa winna wzrosnąć prawie dwukrotnie w porównaniu z 1953 r., dostawy siewników winny wzrosnąć o około 34 proc., sadzarek do ziemniaków dwu i półkrotnie, kopaczek do ziemniaków prawie dwu i półkrotnie, wyrzucaczy do buraków przeszło trzykrotnie,

b znacznie zwiększyć stopień wykorzystania ciągników i maszyn rolniczych i szerzej stosować system agregowania maszyn w PGR i POM.

c zwrócić szczególną uwagę na mechanizację upraw międzyrzędowych i w tym celu znacznie zwiększyć zaopatrzenie w narzędzia zawieszane do upraw międzyrzędowych,

d uruchomić produkcję wysokowydajnych maszyn dla sprzętu zbóż oraz dla mechanizacji upraw i sprzętu

tu okopowych i roślin przemysłowych.

23 W szczególności podjąć w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego produkcję kombajnów zbożowych, sadzarek do kwadratowo — gniazdowego sadzenia ziemniaków, przygotować uruchomienie produkcji kombajnów ziemniaczanych,

e przystąpić do produkcji nowych, bardziej ekonomicznych typów traktorów,

f zapewnić szybkie opracowanie konstrukcji nowych i wydajniejszych maszyn i urządzeń dla dalszej mechanizacji robót polowych oraz w tym celu rozbudować biura konstrukcyjne maszyn rolniczych,

g osiągnąć znaczną poprawę jakości maszyn i narzędzi rolniczych produkowanych w zakładach Ministerstwa Przemysłu Maszynowego i Ministerstwa Przemysłu Drobno i Rzemiosła,

h zwiększyć zaopatrzenie w części zamienne do traktorów i maszyn rolniczych oraz usprawnić dystrybucję części zamiennych.

24 W celu wykorzystania wszystkich możliwości rozszerzenia powierzchni zasiewów i pełniejszego wykorzystania gruntów ornych należy:

a do końca 1955 r. zapewnić pełne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych,

b podjąć pracę nad kompleksowym zagospodarowaniem terenów rzadziej zaludnionych i porzucanych odpowiednich budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.

25 Ministerstwo Rolnictwa łącznie z Ministerstwem PGR winno zapewnić pełniejsze zagospodarowanie wschodnich obszarów Lubelszczyzny i wschodniej części woj. rzeszowskiego, stwarzając odpowiednie warunki dla osadników — chłopów i robotników rolnych,

c znacznie wzmocnić kampanię osiedleńczą na poszczególnych terenach Ziemi Odzyskanych. W okolicach rolniczych, gdzie istnieją jeszcze na wsi pewne nadwyżki siły roboczej, wzmocnić akcję propagandową i organizacyjną dla znacznego rozszerzenia osadnictwa.

II

Zadania w dziedzinie wzrostu hodowli i rozwoju bazy paszowej

W naszym rolnictwie istnieją poważne rezerwy dla szybkiego wzrostu produkcji pasz i podniesienia ilości i jakości pogłowa.

Rezerwy te były jednak dotąd niedostatecznie wykorzystywane.

Stan ten wpłynął niekorzystnie na rozwój hodowli w okresie ostatnich lat, zwłaszcza na hodowlę bydła rogatego. Od 1949 r. pogłowie bydła wzrosło o około 4 proc.

Mimo zwiększenia mleczności krów w stosunku do okresu przedwojennego, pozostaje ona jeszcze na stosunkowo niskim poziomie.

Średnia waga bydła przekroczyła dość znacznie poziom przedwojenny, wzrost ten jest jednak jeszcze niedostateczny.

Pogłowie trzody chlewnej — mimo znacznego wzrostu w stosunku do r. 1949 i przekroczenia o 45 proc. ilości świń przypadającej na 100 ha ziemi ornej przed wojną — wykazuje w poszczególnych okresach duże wahania.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia owiec, które zwiększyło się o 71 proc. w porównaniu z r. 1949, wydajność wełny z owcy wzrosła bardzo nieznacznie, a także jakość jej nie uległa istotnej poprawie.

Zasadniczą przyczyną niedostatecznego wzrostu hodowli i niskiej jeszcze produktywności zwierząt jest słaby rozwój bazy paszowej, wynikający zarówno z niedostatecznej produkcji zbóż i ziemniaków, jak i niskiej wydajności łąk i pastwisk. Również zbiory roślin pastewnych a w tej liczbie upraw poplonowych, mimo pewnego wzrostu, są wysoko niedostateczne. Ponadto występują poważne straty w zbiorach siana, ziemniaków, złań, z powodu ich nieterminowego sprzętu, niewłaściwego przechowywania i nieracjonalnego skarmiania.

Na stan produkcji zwierzęcej ujemnie wpływa również niski jeszcze poziom obsługi zootechnicznej.

Hodowla zarodowa jest jeszcze słabo rozwinięta, niedostateczna jest ilość punktów kopulacyjnych i jakości rozrodku na tych punktach. Mimo poważnych osiągnięć w dziedzinie profilaktyki i lecznictwa weterynaryjnego, poziom ich nie zapewnia w pełni skutecznej walki z chorobami zakaźnymi. Poważne szkody przynosią często występujące wydatki łańców i krów, a także choroby młodzieży i duża ilość padnięć, zwłaszcza prosiąt.

Na podstawie oceny stanu hodowli i możliwości jej rozwoju należy ustalić na lata 1954—1955 następujące zadania:

a zwrócić szczególną uwagę na szereg podnoszenie pogłowia bydła rogatego, uzyskanie większej mleczności krów, zwiększenie przeciętnej wagi i poprawę jakości bydła rzeźnego.

b podnieść stan pogłowia bydła do 7,9—8,1 mln. szt., tj. o 7—10 proc. w porównaniu z r. 1953 i osiągnąć w r. 1955 przeciętnie w kraju co najmniej 26 krów na 100 ha użytków rolnych,

c podnieść stan pogłowia trzody chlewnej do 10,6—11,1 mln. szt., tj. o 10—15 proc. w porównaniu z r. 1953, zapewniając jednocześnie właściwy udział ilości macior w całości pogłowia,

d zapewnić dalsze wysokie tempo przyrostu pogłowia owiec, rozszerzając ich hodowlę na terenach, w których hodowla ta jest słabo rozwinięta. Pogłowie owiec winno wzrosnąć w r. 1955 do 4,2—4,3 mln. szt., tj. o około 25 proc. w porównaniu z r. 1953. Jednocześnie należy zapewnić poprawę wydajności i jakości wełny.

e osiągnąć zwiększenie pogłowia trzody chlewnej do 10,6—11,1 mln. szt., tj. o 10—15 proc. w porównaniu z r. 1953, zapewniając jednocześnie właściwy udział ilości macior w całości pogłowia,

f zapewnić dalsze wysokie tempo przyrostu pogłowia owiec, rozszerzając ich hodowlę na terenach, w których hodowla ta jest słabo rozwinięta. Pogłowie owiec winno wzrosnąć w r. 1955 do 4,2—4,3 mln. szt., tj. o około 25 proc. w porównaniu z r. 1953. Jednocześnie należy zapewnić poprawę wydajności i jakości wełny.

26 W celu usprawnienia gospodarki zarodowej i znacznego rozszerzenia hodowli zarodowej należy:

a osiągnąć w ciągu kilku lat ulepszenie rasowych właściwości zwierząt hodowlanych i uzyskać dzięki temu wyższą mleczność krów, szybszy przyrost wagi, zwiększoną płodność zwierząt.

b wymaga to znacznego rozszerzenia sieci gospodarstw zarodowych w państwowych gospodarstwach rolnych i ferm hodowli zarodowej w spółdzielniach produkcyjnych. Niezbędne jest również rozwinięcie hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych w oparciu o bardziej korzystne warunki kontraktacji przychodów i zwiększoną pomoc dla hodowców sztuk zarodowych, zwłaszcza dla właścicieli rozrodeków. Niezbędne jest zwrócenie uwagi na podniesienie jakości pogłowia koni, a szczególnie na hodowlę koni roboczych wysokiej jakości.

c Sieć stacji kopulacyjnych z uwzględnieniem potrzeb gospodarstw indywidualnych winna być znacznie rozbudowana.

d W roku 1955 należy osiągnąć stan uznanych rozrodeków: buhaj 62 tys. szt., ogierów 8 tys. szt., knurów około 33 tys. szt., tryków około 45 tys. szt. Rozszerzyć należy także sieć stacji sztucznego unasiennienia.

e Dla rozszerzenia i usprawnienia ochrony weterynaryjnej należy: znacznie wzmocnić działalność służby weterynaryjnej i szeroko prowadzić akcję profilaktyczną,

f znacznie rozbudować sieć leczniczych przychodni i punktów weterynaryjnych,

g wzmocnić walkę z łańcuchami krów i wprowadzić bezpłatne jej leczenie przez państwową służbę weterynaryjną.

d zwiększyć produkcję szczepionek i surowic niezbędnych do rozszerzenia szczepień ochronnych, szczególnie przeciwko pomorowi i rzeżączce.

5 Dla uzyskania postępu w mechanizacji prac hodowlanych w gospodarstwach rolnych niezbędne jest podjęcie szeregu środków technicznych i organizacyjnych.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Ministerstwo Przemysłu Drobno i Rzemiosła winno rozszerzyć produkcję maszyn z napędem mechanicznym do przegotowywania pasz, samoczynnych podój, prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni itd. oraz podjąć produkcję elektrycznych dojarek.

27 W celu usprawnienia gospodarki paszowej i znacznego rozszerzenia hodowli zarodowej należy:

a osiągnąć w ciągu kilku lat ulepszenie rasowych właściwości zwierząt hodowlanych i uzyskać dzięki temu wyższą mleczność krów, szybszy przyrost wagi, zwiększoną płodność zwierząt.

b wymaga to znacznego rozszerzenia sieci gospodarstw zarodowych w państwowych gospodarstwach rolnych i ferm hodowli zarodowej w spółdzielniach produkcyjnych. Niezbędne jest również rozwinięcie hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych w oparciu o bardziej korzystne warunki kontraktacji przychodów i zwiększoną pomoc dla hodowców sztuk zarodowych, zwłaszcza dla właścicieli rozrodeków. Niezbędne jest zwrócenie uwagi na podniesienie jakości pogłowia koni, a szczególnie na hodowlę koni roboczych wysokiej jakości.

c Sieć stacji kopulacyjnych z uwzględnieniem potrzeb gospodarstw indywidualnych winna być znacznie rozbudowana.

d W roku 1955 należy osiągnąć stan uznanych rozrodeków: buhaj 62 tys. szt., ogierów 8 tys. szt., knurów około 33 tys. szt., tryków około 45 tys. szt. Rozszerzyć należy także sieć stacji sztucznego unasiennienia.

e Dla rozszerzenia i usprawnienia ochrony weterynaryjnej należy: znacznie wzmocnić działalność służby weterynaryjnej i szeroko prowadzić akcję profilaktyczną,

f znacznie rozbudować sieć leczniczych przychodni i punktów weterynaryjnych,

g wzmocnić walkę z łańcuchami krów i wprowadzić bezpłatne jej leczenie przez państwową służbę weterynaryjną.

d zwiększyć produkcję szczepionek i surowic niezbędnych do rozszerzenia szczepień ochronnych, szczególnie przeciwko pomorowi i rzeżączce.

5 Dla uzyskania postępu w mechanizacji prac hodowlanych w gospodarstwach rolnych niezbędne jest podjęcie szeregu środków technicznych i organizacyjnych.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Ministerstwo Przemysłu Drobno i Rzemiosła winno rozszerzyć produkcję maszyn z napędem mechanicznym do przegotowywania pasz, samoczynnych podój, prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni itd. oraz podjąć produkcję elektrycznych dojarek.

28 W celu usprawnienia gospodarki paszowej i znacznego rozszerzenia hodowli zarodowej należy:

a osiągnąć w ciągu kilku lat ulepszenie rasowych właściwości zwierząt hodowlanych i uzyskać dzięki temu wyższą mleczność krów, szybszy przyrost wagi, zwiększoną płodność zwierząt.

b wymaga to znacznego rozszerzenia sieci gospodarstw zarodowych w państwowych gospodarstwach rolnych i ferm hodowli zarodowej w spółdzielniach produkcyjnych. Niezbędne jest również rozwinięcie hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych w oparciu o bardziej korzystne warunki kontraktacji przychodów i zwiększoną pomoc dla hodowców sztuk zarodowych, zwłaszcza dla właścicieli rozrodeków. Niezbędne jest zwrócenie uwagi na podniesienie jakości pogłowia koni, a szczególnie na hodowlę koni roboczych wysokiej jakości.

c Sieć stacji kopulacyjnych z uwzględnieniem potrzeb gospodarstw indywidualnych winna być znacznie rozbudowana.

d W roku 1955 należy osiągnąć stan uznanych rozrodeków: buhaj 62 tys. szt., ogier

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum KC PZPR

(Ciąg dalszy ze str. 3)

go zainteresowania materialnego chłopów pracujących we wrocławskiej produkcji towarowej oraz wzmocnienie po mocy produkcyjnej, kredytowej, agrotechnicznej i zootechnicznej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych.

W tym celu należy:

— utrzymywać w latach następnych dostawy obowiązkowe na nie zwiększającym się poziomie, a także rozszerzyć system ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach,

— rozszerzyć kontraktację na dogodnych dla chłopów warunkach,

— rozszerzyć system ulg podatkowych i pomoc kredytową dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych chłopów,

— zwiększyć zaopatrzenie wsi w materiały budowlane, przede wszystkim dla budownictwa pomieszczeń gospodarczych,

— polepszyć obsługę gospodarstw chłopów małorolnych i średniorolnych przez GOM i POM,

— zwiększyć sprzedaż gospodarstw indywidualnym maszyn rolniczych, nawozów sztucznych i innych środków produkcji,

— usprawnić handel wiejski, zwiększyć zaopatrzenie wsi w artykuły konsumcyjne, rozszerzyć sieć punktów skupu artykułów rolniczych i sieć punktów usługowych dla wsi,

— uporządkować sprawy prawne do tyżące chłopskiej własności ziemi.

1 W dziedzinie dostaw obowiązkowych należy:

a Ustalać od r. 1954 wymiar ogólny dostaw obowiązkowych na nie zwiększającym się poziomie, co przy wzroście produkcji rolniczej zapewni, że z roku na rok dochody wsi będą rosły, bowiem przy pełnym wykonaniu dostaw obowiązkowych będzie rosła sprzedaż zboża, ziemniaków, mleka i żywności po wyższych cenach na warunkach kontraktacyjnych, bądź na warunkach wolnego rynku.

b Obowiązkowe dostawy obejmują obecnie i obejmować będą w latach następnych zboża, ziemniaki, mleko, żywność trzody chlewnej i bydła. Pozostałe działy produkcji rolniczej nie będą w okresie lat następnych objęte obowiązkowymi dostawami. Dotyczy to upraw przemysłowych, warzyw i owoców, wełny, siana i upraw pastewnych, drobiu, jaj, roślin strączkowych jadalnych, gryki itd.

c Ustalić następujące zmiany w systemie ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach:

— gospodarstwa małorolne o powierzchni nie większej niż 1 ha należy, począwszy od 1 stycznia 1954 r., zwolnić z dostaw obowiązkowych żywności i mleka;

— gospodarstwa do 3 ha, które nie posiadały w dniu 1 października 1953 r. krów, jeśli podejmą wychów jałówek, należy zwolnić od 1 stycznia 1954 r. od obowiązków dostaw mleka do czasu doprowadzenia przychodka do stanu mleczności;

— gospodarstwa do 3 ha oraz gospodarstwa specjalizujące się w poszczególnych gałęziach hodowli i produkcji roślinnej winny otrzymać w latach następnych możliwość zastąpienia w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywności, mleka, ziemniaków lub innych ziemiopodów;

— gospodarstwom do 5 ha należy przyznać prawo do wykonania dostaw żywności w granicach do 30 proc.;

— gospodarstwom do 2 ha należy umorzyć zaległości w dostawach mleka za rok 1952, a dostawy mleka wykonane w roku 1952 przez gospodarstwa tej kategorii zaliczyć na poczet innych obowiązkowych dostaw;

— gospodarstwom od 2—7 ha należy umorzyć zaległości w mleku za rok 1952, jeżeli przedłożą uzasadnione wnioski i pod warunkiem, że wykonują bieżące dostawy mleka.

Utrzymanie na następne lata obowiązków dostaw na tym samym ogólnym poziomie i rozszerzenie systemu ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach stwarza jeszcze bardziej sprzyjające warunki, by gospodarstwa chłopskie wykonywały obowiązkowe dostawy w pełni, terminowo i sprawnie.

Organizacja partyjne i rady narodowe winny wzmocnić wysiłki w kierunku osiągnięcia pełnego i terminowego wykonywania obowiązkowych dostaw, stanowiących ważny element spójni ekonomicznej między miastem a wsią.

2 Dla rozwoju kontraktacji jako najdogodniejszej dla chłopów form zbytu ich produktów należy:

a zwiększyć kontraktację trzody chlewnej mięsno-słoninowej z 1 miliona sztuk w roku 1953 do 1,4 mln. sztuk w roku 1954,

b zwiększyć kontraktację prosiąt i warchlaków w roku 1954 — ze 100 tys. sztuk w roku 1953 do 300 tys. sztuk w roku 1954,

c zwiększyć kontraktację młodego bydła rzeźnego z 80 tys. sztuk dostarczonych w r. 1953 do 200 tys. w r. 1954,

d dla stworzenia możliwości zakupu bydła przez gospodarstwa małorolne i średniorolne rozszerzyć kontraktację cielczek użytkowych, pochodzących od krów o sprawdzonej wysokiej użyteczności, obejmując 75 tys. cielczek w r. 1954 i 100 tys. cielczek w r. 1955.

3 W dziedzinie podatków należy:

a zmniejszyć poczynając od r. 1954 progresję podatkową dla gospodarstw chłopskich na niektórych sta-

b wprowadzić indywidualne ulgi po datkowe dla gospodarstw, których stan zagospodarowania jest szczególnie słaby i które zobowiązały się do osłabienia w określonym terminie właściwego stanu zagospodarowania.

4 W celu rozszerzenia pomocy kredytowej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych należy:

a zabezpieczyć udzielanie kredytów na zakup krów i jałówek, przede wszystkim gospodarstwom nie posiadającym krów,

b zapewnić gospodarstwom małorolnym i średniorolnym kredyty dla budowy pomieszczeń dla inwentarza, przy czym uprzywilejować należy gospodarstwa prowadzące hodowlę zarodową oraz podejmujące się wychowu na podstawie kontraktacji,

c zwiększyć kredyty na rozwój upraw specjalnych, zakup nawozów itp.,

d zwiększyć znacznie bankowe kredyty inwestycyjne dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych, usprawnić pracę Narodowego Banku Polskiego i gminnych kas spółdzielczych w zakresie kredytowania wsi.

5 Dla umożliwienia gospodarstwom indywidualnym podejmowania w szerszej mierze niż dotąd budownictwa gospodarczego oraz dokonywania remontów zabudowań należy obok pomocy kredytowej zwiększyć w roku 1955 sprzedaż materiałów budowlanych dla wsi o ok. 65 proc. w porównaniu z rokiem 1953.

Należy rozwinąć szeroko produkcję materiałów budowlanych na potrzeby wsi przez przemysł terenowy, uruchomienie nieczynnych w chwili obecnej małych cegielni, betoniarń itp.

6 Dla zapewnienia lepszej obsługi gospodarstw chłopów pracujących przez GOM i POM należy:

a zwiększyć ilość gminnych ośrodków maszynowych, zwłaszcza na terenie województw centralnych i wschodnich,

b zwiększyć zaopatrzenie GOM w maszyny rolnicze, zwłaszcza w siewniki zbożowe, maszyny żniwne, kopaczki i kosiarki, agregaty omlotowe, lekką aparaturę do ochrony roślin oraz zorganizować przy GOM punkty czyszczenia nasion. W rejonach, gdzie brak jest państwowych ośrodków maszynowych, zorganizować brygady wyposażone w traktory, stacjonowane przy GOM,

c zwrócić szczególną uwagę na rozbudowę kuźni i warsztatów pomocniczych GOM i zapewnić ich właściwe wyposażenie,

d rozszerzyć zakres pomocy sąsiedzkiej i powiązać ją z pracą GOM, by umożliwić korzystanie z maszyn GOM chłopom małorolnym i średniorolnym nie posiadającym koni,

e zapewnić stałą kontrolę terenową rad narodowych nad pracą GOM,

f stworzyć przy GOM społeczne komitety, które będą czuwały nad właściwym przydziałem i wykorzystaniem sprzętu,

g wydawnie zwiększyć pomoc okazywaną przez POM gospodarstwom indywidualnym,

h zmniejszyć opłaty w GOM i POM, by bardziej udostępnić korzystanie z ich usług chłopom małorolnym i średniorolnym.

7 Dla polepszenia zaopatrzenia gospodarstw indywidualnych w środki produkcji należy:

a zwiększyć zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych oraz GOM w maszyny i narzędzia rolnicze, w szczególności w siewniki — z 6,5 tys. szt. w 1953 r. do 13 tys. szt. w 1955 r., w kopaczki — z 8 tys. szt. do 18 tys. szt., w parniki — z 38 tys. szt. do 75 tys. szt., w obrysypniki — z 27,5 tys. szt. do 74 tys. szt., w opielacze konne — z 8 tys. szt. do 23 tys. szt., w kultywatory — z 17 tys. szt. do 20 tys. szt.

Ministerstwa Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Przemysłu Drobno- i Rzemiosła zabezpieczą uruchomienie ponadto dodatkowej produkcji narzędzi rolniczych i części zamiennych w zakładach o innym kierunku produkcyjnym.

b Zwiększyć sprzedaż gospodarstwom indywidualnym nawozów sztucznych w r. 1955 w stosunku do roku 1953 o około 40 proc.

c Zwiększyć poważnie zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych w gwoździe, bednarke, obręczki, konwie, uprząż, remienie, drewno opałowe, łopaty, szpadle, łańcuchy itp.

d Znaczenie usprawnić zaopatrzenie istniejących kuźni w paliwo i żelazo oraz powiększyć w możliwe krótkim czasie sieć kuźni, udzielając w tym celu pomocy zarówno spółdzielniom pracy, jak i indywidualnym rzemieślnikom.

e Wykorzystać wszystkie możliwości znacznego poprawienia i usprawnienia zaopatrzenia wsi przez rozwój produkcji państwowej i spółdzielczego przemysłu terenowego oraz prywatnego rzemiosła, w szczególności — produkcji narzędzi i materiałów niezbędnych w gospodarstwie wiejskim dla celów produkcyjnych i gospodarstwa domowego, a zwłaszcza wozów, części do wozów, kół, uprząży, grabi, różnych wyrobów z drewna, naczyń glinianych, powozów itp.

6 Dla usprawnienia handlu na wsi i polepszenia zaopatrzenia wsi w artykuły konsumcyjne należy:

a poważnie zwiększyć przydziały dla wsi artykułów konsumpcyjnych, uwzględniając w asortymentach potrzeby wsi i zmiany zapotrzebowania związane ze wzrostem stopy życiowej i wzmaganiami konsumenta wiejskiego, w szczególności znacznie zwiększyć zaopatrzenie wsi w naczynia emaliowane i ocynkowane oraz zwró-

cić szczególną uwagę na jakość dostarczanych towarów,

b celem zapobieżenia nadużyciom i kumoterstwu rozszerzyć i wzmocnić społeczną kontrolę przy wszystkich placówkach gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”,

c szczególną uwagę zwrócić na właściwą organizację punktów skupu, zwłaszcza punktów skupu mleka i żywności. Usprawnić inspekcję mleczarską w celu wzmocnienia walki z nadużyciami przy skupie mleka,

d w roku 1954 przystąpić w szybkim tempie do rozbudowy sieci zakładów usługowych dla wsi i do zwiększenia działalności zakładów już istniejących. Liczba punktów usługowych spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś winna wzrosnąć z około 40 tys. w r. 1953 do około 60 tys. w r. 1955.

9 W celu uporządkowania spraw prawnych, dotyczących chłop- skiej własności ziemi, należy:

a przyspieszyć wydanie dokumentów potwierdzających własność nabywców gruntów z tytułu reformy rolnej i osadnictwa,

b uwzględnić dzierżawców gruntów Państwowego Funduszu Ziemi. Na zżeczenie zainteresowanych uważać za zakończone rozrachunki Funduszu

Ziemni z repatriantami z Buga i traktować gospodarke im przydzieloną jako ekwiwalent posiadanych przez nich poprzednio gospodarstw,

c załatwić formalności, związane z własnością nabywców gruntów z parcelacji przedwojennej oraz z własnością chłopów pracujących, którzy nabywali grunty przed wejściem w życie ustawy o reformie rolnej i zwolnić ich z opłaty podatku od nabycia praw majątkowych, a dokonane z tego tytułu wpłaty — zaliczyć na poczet podatku gruntowego.

d uważać za zakończoną weryfikację nadeń oraz uchylić niewykonane orzeczenia weryfikacyjne władz z wyjątkiem wypadków nadużyć, dochodzonych w trybie administracyjnym,

e zwrócić uwagę na ściśle przestrzeganie praworządności w dziedzinie chłopskiej własności ziemi, w szczególności na przestrzeganie przepisów, dotyczących wymiany gruntów przy tworzeniu spółdzielni produkcyjnych.

10 Należy zobowiązać Ministerstwa Rolnictwa, Skupu i Finansów, by opracowały i przedstawiły Prezydium Rządu projekty odpowiednich ustaw i rozporządzeń dla wcielenia w życie przedstawionych wyżej środków.

IV

Zadania w dziedzinie dalszego rozwoju i umocnienia spółdzielni produkcyjnych

Słuszną linią partii, zmierzającą do rozwijania zespołowych form gospodarki w rolnictwie, doprowadziła już do stworzenia poważnej liczby spółdzielni produkcyjnych, które mimo krótkiego okresu istnienia wykazały w praktyce wyższość gospodarki socjalistycznej w rolnictwie nad gospodarką indywidualną.

Młody ruch spółdzielczości produkcyjnej w Polsce ma już za sobą poważne osiągnięcia. Spółdzielnie produkcyjne uzyskały plony zbóż przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarce indywidualnej i znacznie rozwinęły hodowlę bydła, trzody chlewnej i owiec.

W spółdzielniach, gospodarujących dłużej niż rok, obsada trzody chlewnej na 100 ha ziemi ornej, licząc łącznie z gospodarką przyzagrodową, jest już większa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Towarowość produkcji w spółdzielniach jest znacznie wyższa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Szeroka pomoc w dziedzinie mechanizacji, udzielana spółdzielniom przez państwo ludowe powoduje, że praca w spółdzielniach stała się wydajniejsza i lepsza niż w drobnej gospodarce chłopskiej.

Chłopi — spółdzielcy osiągają za- zwyczaj już w pierwszym roku wyższe dochody niż w okresie, gdy gospodarowali indywidualnie. Jednocześnie korzystają oni w szerokim i rosnącym stopniu z urządzeń kulturalnych i społecznych.

Spółdzielczość produkcyjna stała się już poważnym czynnikiem w życiu wsi polskiej, oddziałującym na miliony chłopów pracujących — nie spółdzielców. W spółdzielniach produkcyjnych wyrosło wielu przodujących ludzi nowej wsi polskiej — mistrzów urodzaju i hodowli. Do brze gospodarujące spółdzielnie swą pracą i wynikami zachęcają coraz większą liczbę chłopów małorolnych i średniorolnych do zespołowych form gospodarowania.

Przy niewątpliwych osiągnięciach młodego ruchu spółdzielczości produkcyjnej posiada on jeszcze szereg braków i niedociągnięć.

Ruch spółdzielczości produkcyjnej na terenach województw centralnych i wschodnich rozwija się powoli i pozostaje wyraźnie w tyle za innymi częściami kraju.

Istnieją jeszcze na terenie całego kraju spółdzielnie, które — wskutek odgraniczenia się od sąsiadujących z nimi małorolnych i średniorolnych chłopów i zasklepiania się we własnym szczytnym gronie — nie zdobywają nowych członków i gospodarują na małych obszarach ziemi. Nie pozwala im to na osiągnięcie wszystkich korzyści, które zapewnia gospodarka współzespólna.

Obok wielu przodujących spółdzielni produkcyjnych, które wyróżniają się dobrą organizacją pracy, osiągającą piękne wyniki w produkcji roślinnej i hodowlanej, zapewniając swym członkom wysoką wartość dniówki obrachunkowej — istnieją jeszcze spółdzielnie, gospodarujące nieprawidłowo i nie osiągające należytych wyników.

Należy podkreślić niedostateczny jeszcze rozwój hodowli bydła rogatego, uprawy okopowych, zwłaszcza ziemniaków oraz brak należytej troski o rozszerzenie upraw roślin pastewnych i wykorzystanie łąk i pastwisk.

Z oceny dotychczasowego rozwoju ruchu spółdzielczości produkcyjnej wynikają następujące podstawowe zadania:

— Dalsze organizacyjno — ekonomiczne umocnienie spółdzielni produkcyjnych, tak aby stały się one przykładem i wzorem dla chłopów pracujących, by oddziaływały na nich i przekonywały ich o wyższości gospodarki zespołowej;

— zapewnienie dalszego nieustannego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej na terenie całego kraju, na gruncie pełnej dobrowoli i w oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego

nić powołanie wewnątrz brygady mieszananej — specjalnej grupy hodowlanej. Wskazane jest także tworzenie wewnątrz brygad polowych ogniw dla wykonywania robót szczególnie pracochłonnych. Pomiedzy spółdzielni i wewnątrz spółdzielni szeroko winno się rozwijać socjalistyczne współzawodnictwo pracy;

c usprawnić gospodarke finansową spółdzielni i działalność komisji rewizyjnej i ściśle przestrzegać podziału dochodu zgodnie ze statutem, a zwłaszcza wydzielania funduszy niepodzielnych i racjonalnego ich rozchodowania;

d umocnić samorząd spółdzielczy. Wymaga to w szczególności zapewnienia aktywnego udziału członków w omawianiu i decydowaniu na ogólnych zebraniach najważniejszych spraw spółdzielni i przestrzegania statutowych uprawnień zarządu spółdzielni;

e uporządkować przepisy o dostawach obowiązkowych dla spółdzielni produkcyjnych, przy zachowaniu przysługujących im ulg. Wymiar dostaw należnych od spółdzielni winien być ustalony w oparciu o odrębnie opracowane zasady, w sposób zapewniający zainteresowanie materialne spółdzielców w dalszym wzroście produkcji.

Obowiązkowe dostawy żywności, mleka i ziemniaków dla spółdzielni zagospodarowujących odłogi lub też go spodarujących na gruntach Państwowego Funduszu Ziemi, na których nie mogą przejściowo prowadzić intensywnej gospodarki, winny być ograniczone wyłącznie do obszaru ziemi, wniesionego przez samych członków spółdzielni.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wo-

bec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944—1949, a przejętych przez Bank Rolny.

3 Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:

a w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to ko- nieczność szerokiej pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładnego zapoznania członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiąz- kami;

b dokładać starań, by spółdzielnie obejmowały dostateczną liczbę członków i wystarczająco wielki obszar ziemi;

c zwrócić uwagę na planowe przygotowanie działalności gospodar- czej nowozałożonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju ho- dowli zespółowej.

4 Należy zapewnić zacieśnienie wię- zi członków spółdzielni produk- cyjnych z gospodarującymi indywi- dualnie chłopami pracującymi przez aktywny udział spółdzielców w życiu politycznym, gospodarczym i kultural- nym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich.

Spółdzielnie produkcyjne winny okazywać pomoc produkcyjną małorolnym i średniorolnym chłopom przez upowszechnianie doświadczeń agrotechnicznych, zootechnicznych, dostawy na- sion kwalifikowanych, dostawy przy- chodka zarodowego dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywi- dualnych itd.

V

O usprawnieniu pracy państwowych ośrodków maszynowych

Państwowe ośrodki maszynowe stano- wią jedną z podstawowych dźwigni socjalistycznej przebudowy wsi i wal- ki o wprowadzenie do naszego rolni- ctwa nowoczesnych metod uprawy roli. POM winny zapewniać obsługę techniczną spółdzielni produkcyj- nych, pomagać im w stosowaniu pro- duktów metod agrotechniki i współ- działać w umacnianiu organizacyj- nym, ekonomicznym i politycznym

spółdzielni.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wo-

bec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944—1949, a przejętych przez Bank Rolny.

3 Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:

a w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to ko- nieczność szerokiej pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładnego zapoznania członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiąz- kami;

b dokładać starań, by spółdzielnie obejmowały dostateczną liczbę członków i wystarczająco wielki obszar ziemi;

c zwrócić uwagę na planowe przy- gotowanie działalności gospodar- czej nowozałożonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju ho- dowli zespółowej.

4 Należy zapewnić zacieśnienie wię- zi członków spółdzielni produk- cyjnych z gospodarującymi indywi- dualnie chłopami pracującymi przez aktywny udział spółdzielców w życiu politycznym, gospodarczym i kultural- nym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich.

Spółdzielnie produkcyjne winny okazywać pomoc produkcyjną małorolnym i średniorolnym chłopom przez upowszechnianie doświadczeń agrotechnicznych, zootechnicznych, dostawy na- sion kwalifikowanych, dostawy przy- chodka zarodowego dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywi- dualnych itd.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wo-

bec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944—1949, a przejętych przez Bank Rolny.

3 Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:

a w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to ko- nieczność szerokiej pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładnego zapoznania członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiąz- kami;

b dokładać starań, by spółdzielnie obejmowały dostateczną liczbę członków i wystarczająco wielki obszar ziemi;

c zwrócić uwagę na planowe przy- gotowanie działalności gospodar- czej nowozałożonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju ho- dowli zespółowej.

4 Należy zapewnić zacieśnienie wię- zi członków spółdzielni produk- cyjnych z gospodarującymi indywi- dualnie chłopami pracującymi przez aktywny udział spółdzielców w życiu politycznym, gospodarczym i kultural- nym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich.

Spółdzielnie produkcyjne winny okazywać pomoc produkcyjną małorolnym i średniorolnym chłopom przez upowszechnianie doświadczeń agrotechnicznych, zootechnicznych, dostawy na- sion kwalifikowanych, dostawy przy- chodka zarodowego dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywi- dualnych itd.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wo-

bec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944—1949, a przejętych przez Bank Rolny.

3 Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:

a w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to ko- nieczność szerokiej pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładnego zapoznania członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiąz- kami;

b dokładać starań, by spółdzielnie obejmowały dostateczną liczbę członków i wystarczająco wielki obszar ziemi;

c zwrócić uwagę na planowe przy- gotowanie działalności gospodar- czej nowozałożonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju ho- dowli zespółowej.

4 Należy zapewnić zacieśnienie wię- zi członków spółdzielni produk- cyjnych z gospodarującymi indywi- dualnie chłopami pracującymi przez aktywny udział spółdzielców w życiu politycznym, gospodarczym i kultural- nym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich.

Spółdzielnie produkcyjne winny okazywać pomoc produkcyjną małorolnym i średniorolnym chłopom przez upowszechnianie doświadczeń agrotechnicznych, zootechnicznych, dostawy na- sion kwalifikowanych, dostawy przy- chodka zarodowego dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywi- dualnych itd.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wo-

bec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944—1949, a przejętych przez Bank Rolny.

VI

Zadania w dziedzinie rozwoju państwowych gospodarstw rolnych

Państwowe gospodarstwa rolne o- siągnęły znaczne wyniki w rozwoju produkcji.

Zbiory zbóż wzrastały znacznie szybciej niż w gospodarce indywidual- nej. Zbiory buraków cukrowych wzrosły w 1953 r. w porównaniu z 1949 r. o 83 proc. W tym samym okre- sie pogłowie świń wzrosło przeszło czterokrotnie i osiągnęło ponad 900 tys. szt. Pogłowie bydła wzrosło 2,4 raza i osiągnęło prawie 450 tys. sztuk.

Dzięki poważnemu wyposażeniu w traktory i maszyny rolnicze, PGR osiągnęły już w zasadzie niemal peł- ną mechanizację orki, kultuwatorowa- nia, bronowania, sprzętu zbóż i ziemniaków. Wzrasta udział kombaj- nów w sprzecie zbóż.

Mimo tych niewątpliwych osią- gnięć, pracy PGR nie można uważać za zadowalającą. PGR nie wykorzystują

posiadanych możliwości dla wzrostu produkcji. Zbyt powolny jest wzrost plonów i wydajności produkcji zwię- rzęcej. Obok przodujących zespołów, posiadających wielostronnie rozwini- tą gospodarke i osiągających wyso- kie plony, istnieje znaczna liczba gos- podarstw, których produkcja znajduje się jeszcze na niskim poziomie.

Znaczna liczba zespołów PGR nie wykonuje państwowych planów w zakresie produkcji i dostaw. W wie- lu zespołach poziom agrotechniki i zootechniki jest jeszcze niski, a pra- ce wykonywane są w nieodpowied- nych terminach. Szczególnie zaniedba- nia mają miejsce w uprawie i sprze- cie okopowych. Bardzo wiele zanied- bań istnieje w odcinu hodowli

Park traktorowy i maszynowy nie jest dostatecznie wykorzystany, a

(Dokończenie na str. 5)

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum KC PZPR

(Dokończenie ze str. 4)

nadzór techniczny i konserwacja sprzętu nie znajdują się jeszcze na należytym poziomie.

Niski poziom organizacji pracy i rozpowszechnienie w wielu gospodarstwach fakty marnotrawstwa powodują nadmiernie wysokie koszty własnej produkcji.

Przewyższenie tych braków stanowi niezbędny warunek realizacji trudnych zadań, jakie PGR mają obecnie do wykonania.

Przed PGR stoją zadania podniesienia produkcji roślinnej i zwierzecej przez intensyfikację gospodarki, wzrost plonów — podniesienie produktywności zwierząt.

W r. 1955 w PGR zbiory zbóż powinny być o 150 — 170 tys. ton wyższe niż w r. 1952. W ciągu najbliższych dwóch lat plony buraków cukrowych i ziemniaków powinny wzrosnąć o 15 — 20 proc. Stan pogłowia bydła na koniec 1955 r. powinien wzrosnąć w stosunku do 1953 r. o 30 — 35 proc., a trzody chlewnej o około 20 proc.

Szczególnie ważnym zadaniem państwowych gospodarstw rolnych jest rozwijanie hodowli zwierząt zarodkowych i produkcji nasion kwalifikowanych, zwłaszcza dla zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw indywidualnych.

Dla wykonania tych zadań i stworzenia warunków dalszego stałego rozwoju PGR należy:

1 Usprawnić organizację PGR — przede wszystkim przez przybliżenie kierownictwa do produkcji i przestrzeganie zasad jednoosobowej odpowiedzialności kierownika za całokształt wyników działalności gospodarczej kierowanej przez niego jednostki.

Zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem w kierownictwie PGR przez stworzenie terenowych zarządów centralnych, odpowiedzialnych za kompleksowe kierownictwo całości produkcji podległych przedsiębiorstw.

2 Osiągnąć stabilizację załóg przez poprawę warunków bytowych i kulturalnych robotników stałych i sezonowych oraz podniesienie ich kwalifikacji. W szczególności zwrócić uwagę na poprawę warunków mieszkaniowych pracowników PGR i w tym celu znacznie zwiększyć remonty budynków mieszkalnych i rozszerzyć budownictwo mieszkaniowe.

W roku 1954 należy wybudować 16,7 tys. izb, a ponadto pomieszczenia mieszkalne dla 9 tys. robotników sezonowych. W roku 1955 należy osiągnąć dalszą poprawę warunków mieszkaniowych w PGR. W pełni wykorzystywać środki na budownictwo socjalne, zwłaszcza rozszerzyć sieć żłobków i przedszkoli, co umożliwi zwiększenie udziału członków rodzin pracowników w produkcji PGR. Na szeroką skalę podjąć doszkalanie fachowe pracowników.

3 W zakładach inwestycyjnych szeroko uwzględnić budownictwo gospodarcze, meliorację i elektryfikację.

VII

Zadania w dziedzinie podniesienia poziomu kierowania rozwojem rolnictwa

Wykonanie poważnych i trudnych zadań w dziedzinie szybkiego rozwoju rolnictwa wymaga przede wszystkim podniesienia poziomu i zasadniczych zmian w stylu i metodach pracy organów państwowych odpowiedzialnych za kierowanie rolnictwem.

Poziom pracy organów kierujących rozwojem produkcji rolniczej nie odpowiada zadaniom stojącym przed rolnictwem. Kierownictwo produkcji rolniczej jest mało konkretne, a organy kierujące są często oderwane od gromad, spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw państwowych i nie są w stanie wykonać w pełni swoich zadań. Dotyczy to zarówno Ministerstwa Rolnictwa, Ministerstwa PGR, jak i prezydentów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych, podległej im służby rolniej oraz aparatu POM.

Organy służby rolniej nie zawsze orientują się w konkretnych zagadnieniach produkcji rolniczej na danym terenie. Kadry służby rolniej są ilościowo niedostateczne, a poziom ich kwalifikacji jest na ogół niewystarczający.

Szczególnie ostry brak wykwalifikowanych kadr występuje w powiatowych organach służby rolniej oraz POM. Jednocześnie wielu specjalistów z zakresu rolnictwa pracuje poza swoimi właściwymi zawodami.

Mimo niedostatecznej ilości kadr, nie są one wykorzystywane w należyty sposób. Pracowników służby rolniej odrywa się często od ich właściwych funkcji i kieruje do różnych zajęć nie związanych bezpośrednio z ich zadaniami.

Ponadto kadry te są nadmiernie obciążone pracą papierkową, co wynika w dużej mierze z istniejących przerostów w sprawozdawczości.

Niezbędne jest osiągnięcie w szybkim czasie zasadniczej poprawy poziomu pracy organów państwowych kierujących rolnictwem, a w szczególności przybliżenie kierownictwa do produkcji, nadanie mu bardziej konkretnego i operatywnego charakteru. Wymaga to dokonania zasadniczych zmian w metodach pracy państwowych organów kierujących rozwojem rolnictwa.

1 Dla zasilenia państwowej służby rolniej, POM i PGR kadrami specjalistów należy:

1 cje, budownictwo mieszkaniowe dla pracowników stałych i sezonowych, a także mechanizację robót, zwłaszcza pracochłonnych.

Należy zwiększyć zaopatrzenie PGR w maszyny rolnicze, jak sadzarki do ziemniaków, rozrzućniki obornika, kombajny zbożowe, kopaczki traktorowe, młocarnie o większej wydajności, czyszczalnie oraz urządzenia służące do mechanizacji: hodowli, jak samoczynne poidła, kółka do transportu w oborach i chlewach, a także poważnie zwiększyć zaopatrzenie PGR w samochody ciężarowe. Jednocześnie należy bardziej równomiernie rozmieścić sprzęt i maszyny w poszczególnych gospodarstwach i zespołach.

4 Podnieść wydajność traktorów i maszyn przez usprawnienie organizacji pracy, upowszechnienie agregowania maszyn i właściwą konserwację i remonty sprzętu.

Należy podnieść wydajność na traktorze przebiegającym w 1955 r. do 350 ha orki średniej, wydajność na kombajnie do 260 ha.

W większym stopniu zaopatrzyć warsztaty PGR w maszyny i narzędzia, rozbudować sieć warsztatów, stworzyć warsztaty ruchome, zapewnić dopływ wykwalifikowanego personelu warsztatowego, m. in. przez zwerbowanie pewnej liczby fachowców z przemysłu.

5 Podnieść poziom organizacji pracy. Wymaga to przede wszystkim umocnienia brygad polowych i hodowlanych oraz ścisłego przestrzegania zasady odpłaty za pracę na podstawie norm i przydziału na stałe brygady określonych odłoków pracy, aby wzmocnić w ten sposób odpowiedzialność i zainteresowanie materialem brygadzystów i pracowników brygad w osiąganiu wyższych wyników pracy.

W brygadach zatrudnionych przy uprawach roślin przemysłowych należy wprowadzić podział na ognia. Ogromne znaczenie dla wypełnienia zadań stojących przed PGR ma rozwój szerokiego współzawodnictwa pracy między brygadami, ogniami i poszczególnymi pracownikami.

6 Powszechnie stosować osiągnięcia nauki rolniczej, zwiększać mechanizację, w szczególności szerzej mechanizować pracę w dziedzinie hodowli i roboty pomocniczej. Należy doprowadzić do zasadniczego przełomu w jakości i terminowości robót rolnych, upowszechniając najlepsze doświadczenia produkcyjnych gospodarstw i przedmiotów pracy.

7 Osiągnąć znaczne obniżenie nadmiernych kosztów własnych w PGR i na tej podstawie zapewnić znaczną poprawę ich rentowności. Wzmocnić walkę z marnotrawstwem, krańcami i niedbalstwem.

Udoskonalając metody pracy, szybko opanowując nową technikę i rozszerzając stosowanie zdobyczy nauk rolniczych, państwowe gospodarstwa rolne staną się ważnym czynnikiem rozwoju całego rolnictwa.

1 a kierować absolwentów uczelni i szkół rolniczych przede wszystkim do terenowej służby rolniej, do POM i PGR;

b zapewnić przesunięcie specjalistów rolnych ze średnim i wyższym wykształceniem z resortów państwowych, zwłaszcza z organizacji handlowych i skupu do podstawowych ogniw służby rolniej; przesunięcia te winny również objąć organizatorów — praktyków o dużym doświadczeniu; zwrócić należy przy tym szczególną uwagę na kierowanie specjalistów-agronomów, zootechników i mechaników rolnictwa z wykształceniem średnim i wyższym — do bezpośredniej działalności produkcyjnej w POM i w zespołach PGR oraz do tych ogniw służby rolniej, które działają bezpośrednio w gminach i gromadach;

c wzmocnić obsadę wydziałów rolnictwa przy prezydentach powiatowych rad narodowych, kierując do pracy w tych wydziałach specjalistów i doświadczonych organizatorów;

d zapewnić w aparacie służby rolniej właściwą obsadę stanowisk powiatowych instruktorów rolnych, kierując tam wykwalifikowanych i zdolnych pracowników i zapewniając im równocześnie odpowiednie warunki pracy i płacy;

e zorganizować przy wyższych uczelniach kursy podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie agrotechnicznym, zootechnicznym i mechanizacji rolnictwa. Kursy te winny objąć doświadczonych praktyków rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego.

Zobowiązując Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo PGR do organizacji doszkalania pracowników na stanowiskach wymagających kwalifikacji techników, w drodze kursów kilku-miesięcznych z odwróceniem od produkcji oraz rozwinięciem szkolenia początkowego, połączone z systemem seminarium.

2 Dla wzmocnienia kadr technicznych w POM i PGR należy:

a zwrócić szczególną uwagę na szybkie wzmocnienie obsady warsztatów remontowych, stanowisk starzych mechaników POM, mechaników PGR, brygadzystów POM i skierować do tej pracy, na podstawie odpowiedniej kampanii wyjaśniającej — wykwalifikowanych, zdolnych pracowników

ków z innych galezi gospodarki narodowej. Pracownikom, skierowanym do rolnictwa należy zapewnić odpowiednie warunki materialne i bytowe;

b zorganizować co najmniej 6-miesięczne kursy dla szkolenia traktorzystów i brygadzystów, dotychczasowy bowiem system szkolenia traktorzystów i brygadzystów w POM, a także w PGR na kilkudniowych kursach nie zapewnia możliwości osiągnięcia przez nich odpowiedniego poziomu kwalifikacji zawodowych.

3 W celu stworzenia warunków dla stabilizacji kadr specjalistów w służbie rolniej, w POM i PGR oraz należących bodźców do walki o wzrost produkcji rolniej, należy:

— zapewnić zmianę systemu płac, uwzględnić m. in. dodatki za wysługę lat i wykształcenie,

— udostępnić specjalistom kredyty na budownictwo indywidualne i hodowlę na przydzielonych im działkach rolniczych.

4 W celu wzmocnienia kierownictwa produkcją rolniczą należy:

a zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem, polegającym na tym, że sprawami produkcji rolniej zajmują się tylko wydziały rolnictwa rad narodowych. Kierownictwo całokształtem spraw rolnictwa winny sprawować przeżył rad narodowych, które ponoszą pełną odpowiedzialność za rozwój produkcji rolniej na podległym im terenie;

b przekształcić wydziały rolnictwa i leśnictwa wojewódzkich rad narodowych w wojewódzkie zarządy rolnictwa, celem stworzenia przy prezydentach rad narodowych odpowiednio wykwalifikowanych i operatywnych organów do bezpośredniego kierownictwa produkcją rolniczą.

Zarządowi tym należy nadać większe uprawnienia i samodzielność. W powiatach, w których sektor socjalistyczny przeważa już w rolnictwie, należy także przekształcać wydziały rolnictwa i leśnictwa powiatowych rad

narodowych w powiatowe zarządy rolnictwa;

c bliżej powiązać prace służby rolniej z terenem i oprzeć jej działalność o aktywność gromadki, obejmującej przodowników i nowatorów rolnictwa. Zerwać radykalnie ze szkodliwą praktyką odrywania służby rolniej od jej właściwych zadań;

d zlikwidować przerost sprawozdawczy i jednocześnie zerwać z mechanicznymi metodami planowania rolnictwa, nie uwzględniającymi konkretnych warunków terenu.

5 Jednym z najważniejszych zadań Ministerstwa Rolnictwa i PGR jest rozszerzanie zasięgu propagandy rolniczej, podnoszenie jej poziomu. W tym celu należy rozszerzyć działalność odczytowo-pogadankową na wsi, sieć kursów upowszechnienia wiedzy rolniczej, wzmocnić propagandę poglądową przez zakładanie poletek pokazowych, organizowanie wystaw rolniczych, pokazów itp., rozszerzać działalność wydawniczą, zwłaszcza wydawać afisze i ulotki o konkretnych środkach i metodach walki o wyższe plony i rozwój hodowli.

6 Prawidłowe kierowanie rolnictwem wymaga oparcia się na wynikach nauki rolniczej oraz ściślejszego powiązania nauki z praktyką.

Ministerstwo Rolnictwa winno zapewnić koordynację działalności instytutów naukowo-badawczych rolnictwa i dbać, by tematyka prac tych instytutów odpowiadała przede wszystkim praktycznym potrzebom rolnictwa.

Podstawowym zadaniem instytutów naukowo-badawczych rolnictwa winno stać się, obok podnoszenia poziomu prac teoretycznych, szybkie przenoszenie do praktyki rolniej w Polsce osiągnięć nauki radzieckiej i osiągnięć własnych.

W celu nadania właściwego kierunku pracom instytutów naukowo-badawczych należy przystąpić do prac przygotowawczych dla powołania centralnej naukowej instytucji rolniczej.

VIII

Zadania organizacji partyjnych w walce o wzrost produkcji rolniczej

Osiągnięcie nakreślonych zadań umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i szybszego, wszechstronnego rozwoju rolnictwa wymaga zmiany w stylu i metodach pracy partii na wsi, znacznego podniesienia poziomu pracy politycznej i organizacyjnej wśród mas pracujących chłopów, przezwyciężenia pokutujących jeszcze w niektórych ogniwach partyjnych błędnych koncepcji wynikających z niedoceniania możliwości wzrostu produkcji gospodarstw indywidualnych i z niewłaściwego rozumienia sojuszu robotniczo - chłopskiego. Wymaga to również usunięcia poważnych braków, a w wielu wypadkach i wypaczeń, jakie ujawniły się w praktycznej działalności terenowych instancji i organizacji partyjnych.

Podstawowymi brakami w dotychczasowej pracy masowo-politycznej były: niedostateczne wiązanie zadań politycznych z zadaniami walki o wzrost produkcji rolniczej, jednostronne odrywanie zadań walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej od wysiłków w kierunku podnoszenia produkcji i wzrostu dochodowości w gospodarstwach drobnotowarowych, od walki o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb wsi. Nie zawsze dostateczna była troska o obronę interesów chłopów mało-rolnych, najbardziej narażonych na kulacki wyzysk.

Z niedocenianiem zagadnienia kierowania walką o rozwój rolnictwa wiązała się słabość pracy partyjno - organizacyjnej na wsi, a zwłaszcza słabość kierowania tą pracą ze strony instancji powiatowych i gminnych.

Jednym z wyrazów tej słabości była kampanijność w realizacji najważniejszych zadań politycznych i gospodarczych na wsi. Komitety wojewódzkie i powiatowe nie kierowały na codzień walką o wykonanie podstawowych zadań gospodarczych na wsi, pozostawiając te sprawy swym wydziałom rolnym, nie troszcząc się jednocześnie o właściwe zasilanie ich kadrami. Dalszym poważnym brakiem pracy partyjno - organizacyjnej była niedostateczna pomoc i opieka ze strony KP nad komitetami gminnymi i podstawowymi organizacjami w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych, POM i PGR. Wskutek tego KW i KP odrywały się od terenu, nie wnikały głęboko i szczegółowo w warunki rozwijającej się na wsi walki klasowej, w konkretne sprawy, trudności i bolączki wsi, nie poczuwały się do odpowiedzialności za stan i rozwój produkcji rolniczej i stan jej zaopatrzenia na swoim terenie. Prowadziło to do osłabienia kierownictwa i pomocy dla masowych organizacji, a także — co jest szczególnie ważne — dla prezydentów rad narodowych; znalazło to wyraz przede wszystkim w słabości pracy powiatowych i gminnych rad narodowych.

W celu szybkiego podniesienia pracy masowo - politycznej i partyjno - organizacyjnej na wsi należy:

1 Skupić uwagę terenowych instancji i organizacji partyjnych przede wszystkim na zadaniami walki o szybszy rozwój rolnictwa przez zacieśnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego, rozwijanie wszystkich form spójnego gospodarstwa i mobilizację inicjatyw produkcyjnych chłopów mało-rolnych i średniorolnych, spółdzielni produkcyjnych, pracowników w PGR i POM. Dla skutecznego kierowania

środków wykorzystania rezerw produkcyjnych danej gromady i gminy.

Prawidłowe wykonanie tych zadań wymaga nieustannej czujności dla paraliżowania kulaka, zmierzających do odrywania zaufania chłopów pracujących do władzy ludowej.

Organizacje partyjne na wsi powinny przypilnować, aby realizowane były ściśle przepisy i zarządzenia władzy ludowej, zmierzające do ograniczenia kulackiego wyzysku i pełnego wykonywania przez kulaków obowiązków wobec państwa, winny zwalczać pobłażliwość wobec kulackich wicherzeń, a zarazem przeciwdziałać łamaniu praworządności ludowej wobec gospodarstw kulackich.

3 Nieustannie wzmacniać aktywność i hart organizacji partyjnych w walce o dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej oraz umocnienie istniejących spółdzielni, torując w ten sposób drogę do socjalistycznej przebudowy wsi. Zabezpieczać ściślejszą więź polityczną, gospodarczą i kulturalną między załogami POM i PGR a spółdzielniami produkcyjnymi działającymi w ich zasięgu.

Wzmocnić kierownictwo i opiekę komitetów powiatowych nad wydziałami politycznymi POM.

Pogłębić łączność między spółdzielnią produkcyjną a małorolnymi i średniorolnymi chłopami w gromadzie, przełamując istniejące gdzieś niegodziwe tendencje do izolowania się spółdzielców od reszty wsi.

4 Usprawnić metody kierowania organizacjami partyjnymi na wsi. Wymaga to: zerwania z metodami górnego, kampanijnego kierowania podstawowymi organizacjami partyjnymi; ustalenia systematycznych i stałych form pomocy dla organizacji partyjnych na wsi, opartych o rzeczywistą znajomość warunków danego terenu; ustalenia odpowiedzialności poszczególnych członków instancji partyjnych i pracowników politycznych aparatu KP za pracę partyjną w określonych gminach, gromadach i PGR; wydzielenia najbardziej odpowiedzialnych i doświadczonych pracowników dla kierowania pracą partyjno - polityczną POM, ich wydziałów politycznych i obsługiwanych przez nie spółdzielni produkcyjnych.

Aktywiści ci winni stale i systematycznie pomagać organizacjom partyjnym w przygotowaniu zebrani partyjnych, uczestniczyć w zebraniach, czuwać nad przestrzeganiem demokracji wewnątrzpartyjnej, rozwijaniem krytyki i samokrytyki, przydziałem zadań partyjnych członkom i kandydatom partii oraz wskazywać im konkretne metody mobilizowania mas do wykonania zadań rozwoju rolnictwa. Główna uwaga KP winna być zwrócona na podniesienie poziomu politycznego organizacji partyjnej na wsi, uczynienie z niej produkcyjnej siły w gromadzie, spółdzielni produkcyjnej i PGR, wychowanie członków i kandydatów partii, by swą postawą w pracy zawodowej i społecznej służyły przykładem szerokim rzeszom bezpartyjnych.

W oparciu o linię polityczną partii na wsi należy wzmacniać istniejące organizacje partyjne w gromadach i budować nowe organizacje gromadzkie, dążąc systematycznie do likwidowania „białych plam”.

5 Zapewnić właściwe metody kierowania radami narodowymi.

Wymaga to podniesienia kierowniczej roli i odpowiedzialności rad narodowych za bezpośrednie wykonanie uchwał partii i rządu, zwłaszcza w dziedzinie podnoszenia produkcji rolniczej, usprawnienia zaopatrzenia wsi, rozwoju przemysłu terenowego i przedsiębiorstw usługowych.

Dla spełnienia tych zadań niezbędne jest, by rady narodowe wnikliwie reagowały na wszystkie potrzeby i bolączki ludności pracującej, śmiało rozwijały inicjatywę i kontrolę społeczną w gromadzie i gminie. Zapewnić to skupienie wokół rad narodowych szerokiego bezpartyjnego aktywności chłopiejskiego, zacieśnić ich więź z masami, ożywić działalność komisji rad, podnieść autorytet rad narodowych jako terenowych organów władzy ludowej.

Należy przezwyciężyć istniejące w niektórych instancjach partyjnych tendencje do komenderowania aparatem rad narodowych oraz do zastępowania prezydentów rad w ich działalności.

6 Pogłębić więź partii z masami pracującymi wsi przez znaczne rozszerzenie działalności masowych organizacji społecznych i skierowanie ich uwagi na zadania walki o rozwój rolnictwa w gospodarce indywidualnej, spółdzielniach produkcyjnych i PGR.

Terenowe instancje i organizacje partyjne winny:

a zwiększenie roli organizacji ZMP na wsi w walce o rozwój rolnictwa. Młodzież ZMP-owska winna jak najbardziej czynnie uczestniczyć w wprowadzaniu nowych produkcyjnych metod pracy w rolnictwie. Należy zapewnić szeroki udział młodzieży wiejskiej w podnoszeniu wszystkich dziedzin produkcji rolniczej w gromadzie oraz ożywieniu jej życia społecznego i kulturalnego;

b ożywić pracę wśród wiejskich kobiet pracujących, którym przypadać poważne zadania w walce o wzrost produkcji rolniczej, zwłaszcza w dziedzinie hodowli.

W tym celu należy m. in. wzmocnić opiekę nad kółkami gospodyń wiejskich oraz nad działalnością związków zawodowych wśród kobiet — pracownic i członków rodzin pracowników PGR, śmiało wysuwać kobiety do prac w radach narodowych i w ich komisjach, do kontroli społecznej sklepów, gminnych spółdzielni „Samopomocy Chłopskiej” i punktów skupu produktów hodowlanych, pobudzać inicjatywę społeczną i aktywność produkcyjną kobiet w spółdzielniach produkcyjnych;

c zapewnić ożywienie działalności Związku Samopomocy Chłopskiej. Zadaniem kół ZSCH winno być prowadzenie pracy uświadamiającej i propagandowej w zakresie upowszechnienia produkcyjnych osiągnięć i doświadczeń w rolnictwie, organizowanie kół hodowców, plantatorów roślin przemysłowych itp. Kola ZSCH powinny również współdziałać w organizowaniu wystaw rolniczych i konkursów hodowlanych, rozwijać współzawodnictwo o wzrost produkcji w gromadzie i między gromadami;

d zapewnić ściśle przestrzeganie zasad samorządu spółdzielczego w spółdzielniach produkcyjnych i w gminnych spółdzielniach SCH, aktywny udział członków spółdzielni w zarządzaniu i w kontroli jej działalności, sprawne działanie komitetów członkowskich przy sklepach GS i na punktach skupu;

e znacznie zwiększyć udział związków zawodowych w walce o rozwój rolnictwa uświadomionego, rozwijać szerzej i pogłębiać formy ruchu łączności ze wsią.

Organizacje związkowe w PGR i POM winny kierować masowym socjalistycznym współzawodnictwem pracy, troszczyć się o polepszenie warunków bytowych załóg, o pełne wykorzystanie funduszy przeznaczonych na cele socjalne i kulturalne, prowadzić szeroką działalność kulturalno-oświatową.

Organizacje związkowe w zakładach przemysłowych, budownictwie itp. winny zwrócić szczególną uwagę na pracę wśród robotników dojeżdżających ze wsi i zapewnić im aktywny udział w walce o podnoszenie produkcji rolniczej;

f rozwinąć pracę partyjną wśród coraz liczniejszej na wsi warstwy inteligencji.

Nauczyciele, pracownicy służby zdrowia, agronomowie, zootechnicy, mechanicy i pracownicy instytucji kulturalnych powinni odegrać poważną rolę w walce o wzrost produkcji rolniczej i o socjalistyczną przebudowę wsi.

Wymaga to otoczenia opieką inteligencji wiejskiej, troski o podniesienie jej poziomu ideologicznego i zapewnienie jej odpowiednich warunków dla coraz wydajniejszej pracy, przysłuchiwanie się jej uwagom i wnioskom, wysuwanie i aktywizowanie inteligencji wiejskiej w pracy społecznej.

7 Zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie ściślejszej współpracy organizacji partyjnych na wsi z terenowymi organizacjami Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Posiada to duże znaczenie dla wzrostu aktywności chłopów pracujących.

W pracy nad podniesieniem produkcji rolniczej, członkowie partii winni wszędzie, gdzie istnieje organizacja ZSL, uzgadniać z nimi metody i sposoby działania, przyciągać ZSL-owców do jak najczynniejszego udziału w walce o rozwój rolnictwa.

8 Organizacje partyjne na wsi, realizując linię polityczną i politykę gospodarczą partii i rządu, mobilizując najszersze rzesze bezpartyjnych do walki o wykonanie postawionych przez partię zadań, staną się rzeczywistą awangardą wielkiego ruchu milionów pracujących chłopów i robotników rolnych, walczących o rozwój produkcji rolniczej jako podstawowe czynniki przyspieszenia wzrostu stopy życiowej ludzi pracy na wsi i w mieście.

Wielki Festiwal amatorskich zespołów artystycznych w związku z 10-leciem Polski Ludowej

WARSZAWA PAP. W związku z zbliżającym się obchodem 10-lecia Polski Ludowej Ministerstwo Kultury i Sztuki wspólnie z wszystkimi organizacjami masowymi oraz szkolnictwem ogłasza wielki festiwal amatorskich zespołów artystycznych.

Festiwal ten, który będzie jedną z głównych imprez kulturalno-artystycznych roku jubileuszowego, ma za zadanie zaprezentowanie bogatego dorobku masowego ruchu amatorskiego, odgrywającego dziś tak doniosłą rolę w upowszechnieniu kultury, w walce o jej nową treść, o nowość człowieka.

Wielki festiwal, który zakończony zostanie centralnym pokazem w dniu 22 lipca 1954 r., posiadać będzie jednolity program i obejmie wszystkie środowiska, instytucje i organizacje masowe.

Szczegółowe instrukcje programowe i organizacyjne dotyczące festiwalu o-

trzymają w najbliższym czasie wszystkie ogniwka te renowe poszczególnych organizacji i instytucji.

Komitet organizacyjny festiwalu apeluje do wszystkich zespołów artystycznych, aby przystąpiły jak najszybciej do pracy nad przygotowaniem repertuaru.

Załatwiliśmy

Ob. Fr. Freizowa, Stogi ul. Mokola 24 i ob. Grajewska, Stogi, PSS otrzymała z Wydziału Handlu Prezydium MRN polecenie zaopatrywania sklepu nr 78 w wędliny tańsze oraz w większą ilość mięs, szczególnie w soboty tak, by ludzie pracy mogli zaopatrzyć się w chleb o łatwej porze dnia. Kierownictwo sklepów zobowiązane zostało również do prowadzenia sprzączki warzyw.

O wynikach interwencji w innych sprawach poinformujemy zainteresowanych w dalszych numerach gazety.

Walny zjazd

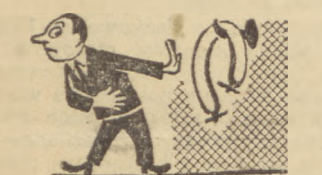
inżynierów i techników-
osrętowców

W niedzielę, 8 listopada br., o godz. 10 odbędzie się w gmachu Politechniki Gdańskiej walny zjazd organizacyjny ogólnopolskiej sekcji inżynierów i techników-okrętowców przy SIMP.

Zjazd dokonania wyboru władz sekcji oraz opracuje program jej działania w ramach Naczelnej Organizacji Technicznej. Komitet organizacyjny zaprasza wszystkich inżynierów i techników-okrętowców do udziału w zjeździe.

Wspomnienia
TROJMIASTA

„NADZIEWANE KIEŁBASY”
Ostatnio pisaliśmy w „Notatniku” o kiełbasie nadziewanej papierosem. Pisząc tę notatkę sądziłem, że był to odoobniony wypadek niechlujstwa. Omyliłem się jednak. Gdańskie Zakłady Mięsne nie poprzestały na tym „osiągnięciu”. W dniu 24. 10. br. ob. Brudler kupiła w sklepie MHH nr 47 we Wrzeszczu salceson nadziewany... kamieniami.

Sopockie Zakłady Mięsne, chcąc prawdopodobnie odebrać palnie pierwszeństwa gdańskim zakładom wyrobu kawałki kiełbasy litewskiej, w dniu 31 ub. m. nabyły za ob. Stanisław Boniurski w sklepie MHH nr 41. Do futra potrzebne są różne inne dodatki. Ciekawo jesteśmy, które zakłady dostarczą ich w kiełbasie.

Komentarze są zbyt cenne. Sprawy higieny przy produkcji wędlin omawialiśmy niejednokrotnie na łamach naszej gazety. Ostatnie sygnały powinny zmobilizować kierownictwa tych zakładów o Państwową Inspekcję Handlową do ostrożnego likwidacji niedbalstwa w tej dziedzinie.

Ale gdzieś w pobliżu słychać było donośny szum warkotu pływającej wody. Podeszliśmy bliżej i ujrzeliśmy kanał z wycementowanym łozyskiem. Kanałem, niezbyt szerokim ani głębokim, toczyła swe nury, jak nas poinformowano, bystra rzeczka Jori, która do niedawna płynęła w całkiem innym kierunku. Zmieniono jej bieg, żeby wpadła do rozległej kotłowni Samgori i stworzyła tam sztuczne, rozległe jezioro, tak zwane „morze tbiliskie”.

Pracowała rzeczka - kanał na swej drodze dwudziestopięciokilometrowej wprowadza w ruch trzy elektrownie. Jezioro zaś ma zmienić charakter okolicznej przyrody. Tam, gdzie dotychczas rosły tylko stepowe trawy, już niedługo przeszło 40 tysięcy hektarów zakwitnie urodzajem bujnych sadów, obficie zroszonych wilgocią, powstaną bogate osiedla zadowolonych ludzi, rozlegnie się śmiech szczęśliwych dzieci.

Doszlismy do miejsca, gdzie kanał rzeczki Jori wpadał z radośnym hukiem w wodospad do kotłowni Samgori. Jezioro było do połowy wypełnione, a już ciągnęło się na kilka kilometrów.

W dolinie i na okolicznych wzgórzach panowała wciąż cisza i pustka. Ileż to pola dla płodnej wyobraźni, zaludniającej te ugory pięknym życiem! Wchodziliśmy na kamienne bloki, obejmujące wodospad, by być jak najbliżej wody i wsłuchiwać się w jej potężny szum. W tym wszystkim było coś porażającego, jakiś wrzaskający patos ludzkiego czynu. Pomimo że byliśmy to widzami tylko, odczuwaliśmy część tej niezgłębionej ra-

W sklepach z obuwiem
panuje jeszcze lato

Wystawy sklepów z obuwiem w trójmieście wyraźnie klęka się z listopadem. Na dworze dużej „przymrozki”, mieszkańcy nakładają ciepłe płaszcze, futra, a na wystawach sklepów z obuwiem sandały dla dzieci i dorosłych, w różnych fasonach i gatunkach. Tak np. w sklepach MHD nr 31 i 46 w Gdańsku są magazyny zapleczone letnim obuwiem damskim oraz sandałami, których latem odczuwa się brak.

Pracownica MHH Teresa Ożarska, która wczoraj odwiedziła wiele sklepów w Gdańsku, szukając ciepłych bucików i z którą rozmawialiśmy w sklepie nr 31 oraz wszyscy inni mieszkańcy nie chcą jednak nosić do futer czy zimowych płaszczy letnich sandałów. I szalenie piętnują niedbalstwo w dziedzinie zaopatrzenia trójmiasta w sezonowe obuwie.

Największe braki są w obuwiu męskim. W niektórych sklepach wybór butów dla mężczyzny jest bardzo mały. A ekspozytura CHPS w Gdańsku, ściślejszą „zaopatrzeniowicę” ob. Rutkowski zadowolony jest tym, że w magazynie znajduje się „pokrycie planu sprzedaży” obuwiem we wszystkich asortymentach. Co warto są jednak takie plany, które nie zaspokajają potrzeb terenu, co wart jest taki „zaopatrzeniowiec”, który za papierem, za liczbami, nie widzi życia, tego ob. Rutkowski nie uświadomił sobie. Nic też dziwnego, że przy takim podejściu do sprawy zaopatrzenia rynku są braki. Sądziemy jednak, że zajmie się tą sprawą Wydział Handlu Prezydium WRN. Dziwnym się tylko, dlaczego dotychczas tego nie uczynił, nie za-

Wybory
komitetów rodzicielskich
trwają

Wybory do komitetów rodzicielskich w trójmieście dobiegają końca. W tych dniach odbyły się zebrania sprawozdawczo-wyborcze rodziców w wielu szkołach, m. in. w szkole im. Józefa Bieruta w Gdyni - Orłowie.

W sprawozdaniu ustępującego zarządu przewodniczący ob. Kaniowski podkreślił dobrą pracę sekcji naukowowychowawczej i imprezowej. Członkowie sekcji naukowowychowawczej, jak wynika ze sprawozdania, wytykali lekcje, przeprowadzali rozmowy z nauczycielami i rodzicami słabszych uczniów, brali udział w narađach klas. Zbyt mało jednak wciągano do prac naukowowychowawczych rodziców nie należących do komitetu.

W trakcie obrad na salę przybyła delegacja młodzieży, która złożyła podziękowania za troskliwość opiekę, życzyła komitetowi rodzicielskiemu pomyślnej pracy i przyrzekała w imieniu wszystkich uczniów starać się o jak najlepsze wyniki nauki. W dyskusji zabierali głos rodzice i nauczyciele. Rodzice zwrócili uwagę na konieczność ideologicznego wychowania młodzieży. Prof. fizyki Gosiński wywodził na konkretnych przykładach jak wiele komitet rodzicielski może pomóc nauczycielowi w pracy. Ob. Dwużnik mówił o konieczności nawiązania przez rodziców ściślejszego kontaktu z gronem nauczycielskim.

Do nowego komitetu weszli przede wszystkim rodzice, którzy dali się poznać z ofiarnej pracą w roku ubiegłym, jak ob. Brühl, Liszkowska, M. Łabędzi i inni.

troszczył się o należyte zaopatrzenie trójmiasta.

Trudności z obuwiem jesienno-zimowym wynikły w pewnej mierze wskutek niedbalstwa, braku operatywności „Inicjatywy Pracy” i zarządów Wydziału Skórzanych. Planowanie w pionie spółdzielczym wciąż jeszcze mija się z porami roku. Większość spółdzielni bowiem produkowała dotychczas obuwie fasonów letnich i dopiero teraz przystąpiła do produkcji ciepłych trzewików dla dzieci, drewniaków pokrytych zamsem czy welurem dla kobiet itp. Gdyby spółdzielnie wcześniej pomyślały o sezonie jesienno-zimowym braki w sklepach byłyby znaczniej mniejsze.

Sytuacja taka powtarza się co roku. Świadczy to, że wydział przemysłu rad narodowych wciąż jeszcze nie kieruje należycie spółdzielczością pracy.

Diagnoza? Dlatego, że przez ważne sklepy otrzymują tylko pewne numery butów. Tak np. sklep MHD nr 46 otrzymał ostatnio 100 par butów wielkości nr 6 oraz duży zapas damskich butów na monolite i wszystkie nr 8.

Gdyby były różnej wielkości, były by zastępy. Jawnie sprzedane stwierdza ekspedientka Bielska, a tak leża. W drugich zaś sklepach leża inne numery. Fakt ten mówi sam za siebie.

Kłopoty z nabyciem jesienno-zimowego obuwiu, jakie odczuwają obecnie mieszkańcy trójmiasta, należy jak najszybciej zlikwidować. Jest to zadaniem Wydziału Handlu Prezydium WRN, który powinien przez swój aparat zaostrzyć kontrolę zaopatrzenia rynku i spowodować przez Wydział Przemysłu, by terenowy przemysł obuwiczy jak najszybciej zwiększył produkcję obuwiu najbardziej obecnie poszukiwanego.

KRONIKA DZIA

Wczoraj w klubie
Międzynarodowej Książki
i Prasy

Klub Międzynarodowej Prasy i Książki w Sopocie ul. Rokossowskiego 41 za „aszą” mieszkańców na uroczysty wieczór poświęcony 36 rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej, który odbył się dziś o godz. 18-19.

Prelekcję wygłosił mł. Heleńa Cieślinska, Wiersze Majakowskiego będzie recytował Olgierd Pawłowski. Wstęp bezpłatny.

Wykonali roczny plan

Do Związku Branżowego Spółdzielni Usługowych napływają meldunki o przedterminowym wykonaniu przez poszczególne spółdzielnie zadań rocznych.

Jako pierwszą roczny plan wykonała spółdzielnia usług różnych „Wygoda” w Gdyni.

Sześciopięć ochronie drobiu

Miejski Zarząd Weterynarii w Gdańsku rozpoczął na terenie trójmiasta ochronę szkodliwych drobiu przeciw pomorom.

Drób do szkodliwych należy zglaszać za pośrednictwem komitetów blokowych lub administracji. Zoszt szkodliwych wynosi 30 groszy od sztuki.

PKO wypłaca
premię i wykupuje
wylosowane
obligacje

Gwano jest od paru dni w oddziale PKO w Gdańsku. Raz po raz rozlegała się radośna okrzyki: — wygrałem. To mieszkańcy Gdańska sprawdzają tabelę ostatniego losowania obligacji Narodowej Pożyczki Rozwoju Sił Polskiej odbierają wygrane lub należność za wykupowane do wykupu obligacje.

Maria Szejkó z Liceum Felczerskiego w Gdańsku subskrybowała pożyczkę na 500 zł, a zainkasowała tytułem premii 1.100 zł.

Ob. Ryszard Garbacz przyszedł po wygraną w kombinacji robotniczej prosto ze Stocznia Gdańskiej. Na 4 obligacje po 100 zł wygrał po 150, a więc otrzymał 600 zł.

W dniu wczorajszym gdański oddział PKO wypłacił premię w wysokości 10.000 zł. Otrzymała ją ob. Urszula Kaczmarek, zamieszkała przy ul. Robotniczej 18.

Wypłata wygranych trwa codziennie do godz. 13.

Zguby

W tramwaju nr 3 znalazłono 24. 10. br. portmonek damski z pieniędzmi. Zgubę można odebrać w Komendzie Wojewódzkiej MO w Gdańsku, ul. Okopowa nr 2, pok. 69.

RADIO

Najciekawsze audycje
na czwartek, 6 bm.

5.10 — Audycja dla wst. 8.00 — Muzyka baletowa z Pr. I. 13.40 — Muzyka kompozyt. polskich. 14.10 — Dla klas V. 14.30 — Dla klas V — VII słuchowisko. 15.00 — Liszt, Tarantella w wyk. Julian Karolaj. — fortepian. 15.10 — Audycja literacka. 15.30 — Dla dzieci z Pr. I. 16.00 — „Swojskie melodie”. 16.30 — Odpowiedzi fall 49. 18.45 — Schuman: Koniec pieśni. 19.10 — Kurs lewka „rusyjskiego”. 19.30 — Muzyka i aktualności. 20.00 — Dla kat. — „coś miłego”. 21.30 — „Słowniczek muzyczny”. 22.00 — Audycja literacka. 22.20 — Dłolide: opera komedia „Kato i Koto”. Program lokalny. 19.15 — Aud. oświatowa z cyklu „Z klas. pr. owini i sal wykładowych” wykład z kier. Katedry Techn. I. 19.30 — Polak: Gdańskie. 19.45 — „C. I. W. 18.10. Raport z cyklu „Tam, gdzie powstają statki”. 18.15 — Kwadrans Chopinowski. Polskie Radio zastrzega sobie ew. zmianę programu.

Dziś w klubie TPPR

W Wojewódzkim Klubie TPPR we Wrzeszczu odbędzie się dziś o godz. 16 dyskusja nad filmem „Opowieść o prawdziwym człowieku”. Wezmą w niej udział uczniowie szkoły licealnej TPD nr 1 i III liceum pedagogicznego w Oliwie.

Wystawa prac
Aleksandra Orłowskiego

W Muzeum Pomorskim w Gdańsku została otwarta wystawa prac wybitnego polskiego artysty XIX w. Aleksandra Orłowskiego.

Wystawa pokazuje dzieła z petersburskiego okresu twórczości artysty, który od 1892 roku mieszkał w Petersburgu, gdzie cieszył się powszechnym szacunkiem i uznaniem.

TEATR

Teatr Wielki w Gdańsku — „Intryga i miłość”, godz. 19 i „Zart od morza” w „Domu Drukarza”, godz. 19. Teatr Dramatyczny w Gdyni — „Cudzoziemczyni”, godz. 19. Teatr Kameralny w Sopocie — „Droga do Czarnolasu”, godz. 19.

KINA

GDAŃSK — „Admirał Uszakow”, godz. 16, 18, 20. „Balka” we Wrzeszczu — „O szóstym wieczorem po wojnie”, godz. 16, 20 i „Mikolaj Gogol”, godz. 18. „ZMF-owice” we Wrzeszczu — „Kasztanka”, godz. 16, 18, 20. „Maja” w Nowym Porcie — „Czerwony krawiat”, godz. 17, 19. „Defini” w Oliwie — „Śmiali ludzie”, godz. 16, 18, 20. Gdynia — „Cyryl”, godz. 15.30, 17.30, 19.30. „Goplana” w Gdyni — „Gawron”, godz. 16, 20 i „Radziecka Gruzja”, godz. 18. „Warszawa” — „Areny śmiechów”, godz. 16, 18 i 20. „Fala” na Grabówku — „Śluby kawalerskie”, godz. 19 i 20. „Promień” w Chyloni — „Dusza czarnych”, godz. 18 i 20. „Neptun” w Orłowie — „Orzeł Kaukazu”, II seria, godz. 18 i 20. Sopot — „Podstęp swatki”, godz. 15.30, 17.30 i 19.30. „Polonia” — Antoni Iwanowicz gniewa się”, godz. 16, 18, 20.

Drugie zwycięstwo mistrzowskiej drużyny ZSRR w Polsce
Spartak (Moskwa) — Reprezentacja Krakowa 2:1 (0:1)

Drugie spotkanie mistrzowskiego zespołu ZSRR drużyny SPARTAKA w Polsce wywołało ogromne zainteresowanie w Krakowie, kolebce polskiego piłkarstwa. Centralny Stadion Gwardii wypełniły po brzegi tłumy entuzjastów piłki nożnej.

Przez 45 minut zespół krakowski nie wiele tylko ustępował piłkarzom radzieckim i w wyniku pięknej kombinacji uzyskał na wet prowadzenie. Jednak piłkarzom krakowskim starczyło sił zaledwie na pierwszą połowę gry. Po przewie drużyna krakowska przestała prawie istnieć. Zespół Spartaka był bezwzględnie lepszy, doskonale rozumiejący się, lepiej wyszkolony technicznie i co najważniejsze, grający „z głową”. Piłkarze krakowskie natomiast załomowali jedynie do przerwy. Z każdą minutą gry drużyna krakowska opadała coraz bardziej i sił, co szczególnie uwidoczniło się w II połowie.

Przechodząc do oceny poszczególnych graczy, z zespołu Spartaka wyróżnili się: środkowy napastnik Simonian, obrońca Siedow, lewy pomocnik Nietto, bramkarz Pirajew i lewoskrzydłowy Iljin. W drużynie krakowskiej: Durniok, Gedek, Pajor i Grzywocz.

Przejdźmy teraz do przebiegu spotkania.

Punktualnie o godz. 14 na boisko wkroczyli obydwie zespoły, prowadzone przez sędziów: Dorogi (Węgrzy), Nielow (ZSRR) i Fronczyk (Polska). Zawodnicy wymieniały kwiaty, kapitanowie zespołów Simonian i Gedek pamiętkowo proporczyli. Na stopie losowanie pol i wreszcie gwizdek sędziego oznajmiał rozpoczęcie gry.

Drużyna krakowska jest w ataku, piłkę otrzymuje Mordarski, jednak na kilkanaście metrów przed bramką fatalnie przestrzeliwuje.

Zespół Spartaka przechodzi do ataku, przedstawia się na pole karne Krakowa, tam jednak Pajor i Durniok są na posterunku.

Nerwowa początkowo gra zaczyna nabierać płynności. Atak Krakowa wspomagan dokładnymi podaniami defensywy szybko zdobywa teren i stwarza niebezpieczne sytuacje pod bramką zespołu moskiewskiego.

W ataku, piłkę otrzymuje Mordarski, jednak na kilkanaście metrów przed bramką fatalnie przestrzeliwuje.

Zespół Spartaka przechodzi do ataku, przedstawia się na pole karne Krakowa, tam jednak Pajor i Durniok są na posterunku.

Nerwowa początkowo gra zaczyna nabierać płynności. Atak Krakowa wspomagan dokładnymi podaniami defensywy szybko zdobywa teren i stwarza niebezpieczne sytuacje pod bramką zespołu moskiewskiego.

W ataku, piłkę otrzymuje Mordarski, jednak na kilkanaście metrów przed bramką fatalnie przestrzeliwuje.

Zespół Spartaka przechodzi do ataku, przedstawia się na pole karne Krakowa, tam jednak Pajor i Durniok są na posterunku.

Nerwowa początkowo gra zaczyna nabierać płynności. Atak Krakowa wspomagan dokładnymi podaniami defensywy szybko zdobywa teren i stwarza niebezpieczne sytuacje pod bramką zespołu moskiewskiego.

W ataku, piłkę otrzymuje Mordarski, jednak na kilkanaście metrów przed bramką fatalnie przestrzeliwuje.

Zespół Spartaka przechodzi do ataku, przedstawia się na pole karne Krakowa, tam jednak Pajor i Durniok są na posterunku.

VI Lista nagród
konkursu „Głos Wybrzeża”

Czy znasz
ZWIAZEK RADZIECKI
kraj naszych przyjaciół?

- 171 — 172 — Dwa zegarki męskie „Pobieda” (15 kamieni) — Gdańska Stocznia Remontowa
- 173 — Lukusowa futrzana kurtka damska — Robotnicza Spółdzielnia Pracy „Lutnia” Wrzeszcz
- 174 — Tuznik wagi 130 kg — Zespół PGR Waplewo pow. Sztum
- 175 — Tuznik wagi 120 kg — Zespół PGR Czernin pow. Sztum
- 176 — Owca — Zespół PGR Lisewo pow. Malbork
- 177 — Wanna (do łazienki) — Państwowe Zakłady Ceramiki Dzierżgoń
- 178 — Skórzana torebka damska — Spółdzielnia Pracy „Spedytor” Gdynia
- 179 — 180 — Aparat fotograficzny i skórzana torebka damska — F-ma Michał Zuchniewski Malbork
- 181 — Portfel skórzany — Spółdzielnia Metalowo-Elektryczna im. F. Dzierżyńskiego Elbląg
- 182 — Skórzana torebka damska — Spółdzielnia Inwalidów im. Waryńskiego Elbląg
- 183 — Serwis obładowy (6 osób) — Zakłady Taboru Kolejowego Elbląg
- 184 — 188 — 5 czapek męskich — Spółdzielnia Krawiecka „Zryw” Elbląg
- 189 — 1 przybornik kreślarski — Elbląska Fabryka Urzędzeń Kuzniennych
- 190 — 210 — Cenne książki — PMRN Malbork

Arkady Fiedler

W SŁONECZNEJ GRUZI

(Napisane specjalnie dla „Głosu Wybrzeża”)

dości i dumy, jakie ogarniać muszą mocnych ludzi Związku Radzieckiego, przeobrażających siły przyrody, by im wiernie służyły.

Oświata

Podczas gdy dawniej naród gruziński tonął w analfabetyzmie, dziś nie ma tu wcale analfabety. W każdej wsi jest szkoła, a każdy nauczyciel posiada wykształcenie uniwersyteckie. Bogata sieć wyższego narodowego szkolnictwa spowodowała, że dziś półtora procent Gruzinów posiada wyższe wykształcenie, procent jeden z największych na świecie. Obecnie 35 tysięcy młodych Gruzinów i Grużinek kształci się na uczelniach wyższego typu, co znaczy, że na 100 mieszkańców przypada jeden student. Młodzież szkolna z oceanami na piątki i czwórki automatycznie dostaje stypendia, wystarczające jej na utrzymanie.

Niezmiennie sympatyczny Gruzin Kechoweli, obecny rektor Uniwersytetu Tbiliskiego, opowiada nam zdarzenie ze swego życia, znakomicie obrazujące oświatę na gruzińskiej wsi. Jako młodego nauczyciela wysłano go w 1914 roku do ludnej wsi Tchujawi w okolicach miasta Gori, by założył tam szkołę. Wrogo usposobieni chło-

pi chcieli go przegnać widząc, iż niewiele brakowało, a doszłoby do rozlewu krwi. W całej Tchujawi oprócz nauczyciela było tylko dwóch ludzi, umiających jako tako pisać. Ale wybuch pierwszej wojny światowej przyniósł nieoczekiwana poprawę sytuacji. Zdolni do wojska mieszkańcy wsi poszli na front i baby ich przychodziły teraz do nauczyciela z prośbą, żeby pisał za nich listy. Oczym! to chętnie i bezinteresownie, i już nikt nie sprzeciwiał się powstaniu we wsi szkoły. Dziś w tym samym Tchujawi jest trzydziestopięćmiesięczna szkoła z trzynaścioro nauczycielami.

Jedną z kobiet, dla których Kechoweli pisał wtedy listy do mężów na front, niedawno temu odwiedził rektor z dwoma młodymi, przystojnymi mężczyznami. Staruszką uderzyła w płacz z żalu, że dawny nauczyciel nie poznał jej od razu. Dwa mężczyźni byli to jej synowie. Jeden lekarz, drugi inżynier.

Gori

W mieście Gori jest uboga chałupa, najdroższemu sercu każdego Gruzina. Tu w roku 1879 żona szewca Wissariona Dżugaszwilli urodziła syna Józefa, który stał

(4)

(Koniec)

W związku z rocznicą Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej sklep wydawnictw artyst.-graficznych

„DOMU KSIĄŻKI”

Wrzeszcz, ul. Marchlewskiego 1

(Barlickiego) zaopatrzony został:

o nowe plakaty okolicznościowe, portrety przywódców ruchu robotniczego i dostojników Związku Radzieckiego działaczy społecznych i naukowych ZSRR.

W sklepie tym nabyć można mapę: „Wielka Rewolucja Październikowa” oraz pomocnicze elementy dekoracyjne, jak: papieru plastyka, liternictwo, kartony, krepina itp. 1998-K

PRACOWNICY POSZUKIWANI

Weryfikatorów na instalacje elektryczne, wodno-kanalizacyjne, centralnego ogrzewania, wentylacji, konstrukcje i kosztorysy budowlany zatrudni Gdańskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego w Gdańsku, ul. Garnarska 23. 2001-K

Głównego księgowego ze znajomością RPK (maty) i spraw finansowych do przedsięwzięcia przemysłowego w Leńsku zaangażujemy od zaraz. Mieszkanie zapewnimy. Warunki do omówienia w C.P.I.A., Gdynia, ul. Kielecka 2a. 7387-G

Kierownika księgowości, st. likwidatora oraz referenta do działu rozliczeń poszukuje od zaraz Wojewódzkie Biuro Projektów w Gdańsku. Zgłoszenia osobiste i pisemne pracowników z odpowiednią praktyką przyjmuje WBP Dział Kadr, Gdańsk-Wrzeszcz, plac Wybickiego nr 2. 2009-K

Mistrza galanterii skórzaną oraz rymarza zatrudnia od zaraz Leńskie Zakłady Przemysłu Terenowego w Leńsku, ul. Zwycięstwa nr 36. Warunki pracy i mieszkanie do omówienia w miejscu. 2007-K

Poremanentowa
sprzedaż galanterii

po cenach obniżonych

Rękawiczki skórzane, torby, walizki, parasolki, portfele, paski zabawki oraz szereg artykułów drobnej galanterii nabydziesz w sklepach

M. H. D. Art. Przem. w Gdyni

Zwiedzajcie nasze sklepy!

1977-K

Technik inwestor z praktyką na stanowisku kierownika sekcji inwestycji potrzebny od zaraz do Gdańskich Zakładów Pławarsko-Słodowniczych we Wrzeszczu, ul. Kilińskiego nr 1-5. Warunki do omówienia w Sekcji Personalnej w godz. od 7-15. 2005-K

Gl. księgowego ze znajomością księgowości przemysłowej RPK zaangażujemy natychmiast. Mieszkanie na miejscu, działka robotnicza. Warunki pracy do omówienia na miejscu. Zgłoszenie: Pomorskie Zakłady Przemysłu Drożdżowego w Maszewie k. Leńborka. 2004-K

Tczewskie Zakłady Terenowego Przemysłu Materiałów Budowlanych w Tczewie ul. Podgórna nr 22. kupia natychmiast SILNIK do samochodu marki „Mercedes-Benz” 230 Reflektuje my na silnik w stanie bardzo dobrym. Zgłoszenia kierować pod adres jak wyżej. 2006-K

DOUMINSKA Bronisława, Stare Pole, zgubiła przepustkę nr 910, wydaną przez cukrownię Stare Pole 3202-P

WISNIEWSKI Marian, zamieszkały w Gajewie, zgubił kartę meldunkową, wydaną przez Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Nowym Stawie, pow. Malbork 3201-P

WISNIEWSKI Marian, zamieszkały w Gajewie, zgubił kartę meldunkową, wydaną przez Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Nowym Stawie, pow. Malbork 3201-P

WISNIEWSKI Marian, zamieszkały w Gajewie, zgubił kartę meldunkową, wydaną przez Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Nowym Stawie, pow. Malbork 3201-P

WISNIEWSKI Marian, zamieszkały w Gajewie, zgubił kartę meldunkową, wydaną przez Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Nowym Stawie, pow. Malbork 3201-P

WISNIEWSKI Marian, zamieszkały w Gajewie, zgubił kartę meldunkową, wydaną przez Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Nowym Stawie, pow. Malbork 3201-P

WISNIEWSKI Marian, zamieszkały w Gajewie, zgubił kartę meldunkową, wydaną przez Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Nowym Stawie, pow. Malbork 3201-P

WISNIEWSKI Marian, zamieszkały w Gajewie, zgubił kartę meldunkową, wydaną przez Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Nowym Stawie, pow. Malbork 3201-P

WISNIEWSKI Marian, zamieszkały w Gajewie, zgubił kartę meldunkową, wydaną przez Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Nowym Stawie, pow. Malbork 3201-P